Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 8 Huhtikuun 30 p:nä № 8

SISALTÖ:

1 9 3 3

L E N I N G R A D

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 8 (116) HUHTIKUUN 30 p. 1933

Weimarilaisen Saksan romahdus ja valmistautuminen Saksan Lokakuuhun

SAKSASSA raivoaa ennenkuulumaton fasistiterrori. *Hitlerin hallituksen lipun alle yhdistynyt porvarillinen taantumus,* joka yhdistää Saksan monopoolipääoman voiman, preussilaisen junkkeriston sotilaskasarmit ja kriisin kauhuista aivan suunniltaan olevan pikkuporvariston legiot, yrittää polkea korkojensa alle Saksan proletariaatin. Kolmekymmentä päivää ja kolmekymmentä yötä kestäneiden vuolaiden manauspuheiden ja sotilasmarssien jälkeen siirtyi yhdistyneen porvarillisen taantumuksen fasistidiktatuuri *järjestyneeseen valtiolliseen terroriin* työväenluokkaa ja sen kommunistista etujoukkoa vastaan. Sosialismia vastaan kohdistuvan yhteisen vihan yhdistäminä ja uhkaavana kohoavan joukkojen vallankumouksellisen liikkeen aallon herättämän eläimellisen kauhun valtaamina ottivat Herrojen klubin “parhaat miehet” ja vimmastuneet fasistikapteenit käytäntöön provokation, alhaiset murhapoltot, keskiaikaiset legendat “myrkytetyistä kaivoista” laillistuttaakseen proletaaristen järjestöjen hävityksen ja nostaakseen shovinistisen hä'än sumentaman pikkuporvariston taisteluun kriisin v a l l a nkumouksellista ratkaisua vastaan. Hitlerin—von Papenin—Hugenbergin fasistihallitus yrittää villin terrorin, kidutuksien ja ampumisten avulla pysähdyttää proletaarisen vallankumouksen historian pyörän.

Mutta sillä ei pysähdytetä historian rautaista kulkua! Uusi kommunisteja vastaan suunnattu kiristyslaki tulee maksamaan Saksan proletariaatille raskaita uhreja, mutta sitä voimakkaammin se jouduttaa vallankumouksellista kehitystä, kärjistää Saksan ja koko maailman kapitalismin ristiriitoja. Kansallissosialistien avoin fasistidiktatuuri Saksassa merkitsee uutta historiallista etappia kapitalismin sodanjälkeisessä laskussa, kansainvälisen sosialidemokratian vararikossa ja kansainvälisen proletariaatin taistelussa kriisin vallankumouksellisen ratkaisun puolesta. Tyhmä, raaka ja inhoittava kommunistiseen puolueeseen suunnattu valhe- ja parjaustulva ja vallankumoukselliseen proletariaattiin kohdistettu eläimellinen vaino ei ole voinut eikä voi sammuttaa työväenluokan vihaa riistäjiään kohtaan, se ei voi horjuttaa työläisten rintama- ja taisteluyhtenäisyyttä. Saksan kommunistipuolueen saamat lähes viisimiljoonaa ääntä viime valtiopäivävaaleissa kertovat siitä kyllin kaunopuheliaasti.

Fasistidiktatuurin raivo ei voi poistaa kasvavia ristiriitoja, päinvastoin se saattaa vain kärjistää niitä. Fasismi Saksassa ei merkitse yksinomaan porvarillisen taantumuksen voimistumista ja järjesty-

mistä, vaan on se myös Saksan ja kansainvälisen kapitalismin kouristuksentapainen sairaalloisuuden ilmaus.

Ei ole sattuma, että koko kansainvälinen porvaristo — konservatiivinen ja liberaalinen — huolimatta sen leirissä olevista kärjistyneistä ristiriidoista erikoisesti Saksan kapitalismin kanssa, salaa taputtaa käsiään kommunistipuoluetta vastaan tähdätylle Hitlerin fasistiterrorille. Koskaan vielä ei ole niin selvästi toteutunut *Kommunistisen manifestin* sanat siitä, että taistelussa kommunismia vastaan ovat kapitalistit mitä johdonmukaisimpia kollektivisteja. "Me emme puolusta vain Saksaa, vaan koko Eurooppaa" — lausui Hering julistuksessaan. Hänelle on vastattava: todellakin, me tiedämme sen... "*Kynäni on täynnä intoa*... Sillä en saata eikä kukaan toinenkaan sukupolvestani, joka on nähnyt Venäjän vallankumouksen teurastuksen, saata toisin kirjoittaa..." — näin kirjoitti puolalainen tilanherra Matskevitsh vilnalaisessa *Slovassa*, heijastaen koko porvariston mielipiteitä ja ajatuksia. Hitler suorittaa Euroopan jokaisen maan porvariston *sisäistä* tehtävää. Mutta samanaikaisesti se on kärjistänyt ennenkuulumattomalla voimalla kaikkia Euroopan imperialistien ristiriitoja. Kapitalistisen Euroopan päiväjärjestykseen astui *kysymys sodasta*.

Kysymys Saksan kommunistisen puolueen puolustuksesta on tällä hetkellä koko kansainvälisen kommunismin kysymys. Kysymys Saksan työväenluokan puolustuksesta on tällä hetkellä kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen keskeisimpiä kysymyksiä. Jos entisen Venäjän työväenluokka loi ensimmäisen proletariaatin diktatuurin maan, jos SNTL:n proletariaatin suuri, historiallinen tehtävä on rakentaa sosialismi yhdessä erillisessä maassa, niin Saksan työväen edessä on toinen suurenmoinen historiallinen tehtävä — murskata fasistidiktatuuri Saksassa, mikä merkitsee proletaarisen vallankumouksen voittoa koko keski-Euroopassa. Voittaneen proletariaatin diktatuurin tehtävä Saksassa tulee olemaan paljon helpompi ja Neuvosto-Saksan proletariaatti tulee rakentamaan sosialismia jo liitossa SNTL:n kanssa. Saksan proletariaatin sekä voitolla että tappiolla on aivan erikoinen merkitys koko kapitalistiselle Euroopalle. Jokaisen kommunistin on tämä tiedettävä.

* *
*

Minkälainen on luokkavoimien sijoittelu Saksassa?

Saksan valtiopäivävaalit maaliskuun 5 p:nä osoittivat selvästi, että Saksan proletariaatti suhtautuu vihamielisesti fasistidiktatuuriin, että se pystyi Saksan historiassa ennenkuulumattoman terrorin vallitessa vastustamaan fasismia, vaikkakin se on vielä hajanainen, vaikka huomattava osa järjestyneestä proletariaatista vielä uskoo demokraattisiin harhaluuloihin ja seuraa sosialidemokraatteja, vaikka miljoonaisissa proletaarijoukoissa ei vielä *tänään* ole ehtinyt kypsyä päätös astua viimeiseen, ratkaisevaan taisteluun fasistidiktatuuria vastaan. Mutta Saksan valtiopäivävaalit osoittivat muutakin. Raa'an terrorin, shovinistisen propagandan ja pikkuporvarillisen asujamiston proletaarisen vallankumouksen "kauhuilla" pelottelemisen avulla sekä harjoittaen etupäässä maaseudulla yhteiskunnallista demagogiaa saivat suunnattoman natsionalismin aallolle nousseet kansallissosialistit 17 miljoonaa 265 tuhatta ääntä. Kansallissosialistit saivat ehdottoman enemmistön Hugenbergin puolueen kanssa, joka on Saksan monopolipääoman pääpuolue ja työtätekevien elintasoa vastaan suunnatun

hyökkäyksen tärkein liikkeellepaneva voima. Kenellekään ei ole salaisuus, että varsinkaan Saksan maaseudun pimeissä sopissa eivät fasistilaumat kainostelleet vaalituloksia laskettaessa. Joissakin paikoissa onnistui kansallissosialistien saada 130 % äänistä! Mutta kuitenkin jää kieltämättömäksi se tosiseikka, että kansallissosialistien äänimäärä on huomattavasti kasvanut, erikoisesti maatalouspiireissä. Huomattavimmin on kansallissosialistien äänimäärä kohonnut Baijerissa ja itä-Preussissa. Kansallissosialistien onnistui petosta ja terroria käyttäen huomattavasti eristää proletariaatti kaupungin ja maaseudun pikkuporvaristosta. Hitleriläisten joukkioiden ei olisi onnistunut suunnata tätä villiä väkivaltaa Saksan proletariaattia kohtaan, ellei pikkuporvaristo olisi siunannut sitä “aamenellaan”.

Heti valtaanastumisensa ensimmäisestä päivästä lähtien Hitlerin hallitus otti suunnan *maaseudun nostattamiseksi kaupunkia vastaan.* Astuttuaan valtaan vaihtoivat kansallissosialistit hyvin äkkiä kapitalisminvastaisen “runoutensa” ehtaporvarilliseen ja junkkerilaiseen proosaan. Eihän siitä ole kulunut pitkää aikaa, kun kansallissosialistit lupasivat poistaa työttömyyden, takavarikoida maanomistajien maat, kansallistuttaa trustit. Kaikki nämä pykälät koristivat heidän ohjelmiansa vuodesta 1920. Vain kolme kuukautta on kulunut siitä, kun ovela kansallissosialistinen demagogi Höbbels Berlinin Sportpalatsessa julisti, että 24 tuntia senjälkeen, kun kansallissosialistit ovat nousseet valtaan, tullaan poistamaan von Papenin työläisvastaiset ryöstödekreetit. Nyt Hitler saattoi vaalikamppailun edistämiseksi heittää vain almupaloina leivän ja läskin jaon, sekä työttömyysavustuksen kohottamisen kahdella markalla kuukaudessa; lähitulevaisuudessa tulevat nämäkin armopalat huomattavasti häviämään inflatio-politiikan aiheuttaman kallistumisen johdosta. Nyt Hitler kehoittaa työläisiä antamaan hänelle aikaa neljästä kolmeentoista vuoteen. Samoin kuin “rautakansleri” Bismarck (jonka perillisenä hän itseään pitää), hän “laski alas housunsa ja näytti kokoontuneelle kansalle takapuolen sen oikeudesta työhön” (Engels Bebelille v. 1881).

Kuukauden aikana, jonka Hitler on ollut vallassa, ei työttömäin armeija ole vain pienentynyt, vaan päinvastoin, on se lisääntynyt 50 tuhannella hengellä. “Taloudellisen diktaattorin”, Hugenbergin, ministeristön uusi valtiosihteeri, tohtori Bang, kansallisten liikemiesten (Hugenbergin puolueen) neuvottelukokouksessa erikoisesti alleviivasi, että uusi hallitus ei missään nimessä tule “tekemään yhteiskunnallis-poliittisia kokeiluja”. Kansallissosialistit esittävät johdonmukaisesti Saksan monopolipääoman ritarien osaa. Ensimmäisistä päivistä alkaen laajoille proletaarijoukoille paljastui kansallissosialistien yhteiskunnallisen demagogian valheellisuus siinä peruseroavaisuudessa, joka on Hitlerin fasistidiktatuurin valtaan tulolla Saksassa ja Italian fasismin valtaantulolla v. 1922, jolloin kapitalismi siirtyi suhteellisen vakaantumisen kauteen. Aseistaakseen maaseudun proletaarista kaupunkia vastaan sekä etupäässä preussilaisen junkkeriston ja kulakiston etuja silmälläpitäen julkaisi Hitlerin—Hugenbergin yhdistynyt fasistidiktatuuri dekreetin maaseutuvelkojen moratoriosta v. 1933 lokakuuhun asti. Tämä moratorio oli erikoinen vaalienedellinen manööveri. Samanlainen vaalimanööveri, joka palveli preussilaisen junkkeriston etuja, oli tullimaksujen kohottaminen kaikille maahantuotaville maataloustuotteille. Muutamissa ta-

pauksissa on tullimaksut kohotettu 4—5 kertaisesti.

Nämä toimenpiteet, jotka on otettu käytäntöön yksinomaan suuren agraaripääoman ja kulakiston etujen tähden, tulevat yhtäältä lisäämään teollisuus- ja agraaripääoman ristiriitoja, kapitalistien taistelua osuudesta Saksan työtätekevän väestön ryöstöön; toisaalta ne loivat hitleriläiselle demagogialle suotuisan ilmapiirin maaseudun työtätekevien pettämiseksi valtiopäivävaalien edellä; sillä oli sitäkin suuremmat edellytykset onnistumiseen siinä, kun Saksan kommunistinen puolue on viime aikoina melkoisesti heikentänyt huomiotaan kaupungin ja maaseudun pikkuporvariston poliittisiin vaatimuksiin. Maaliskuun 5 päivän vaalit osoittivat, että huomattavat keski- ja pientalonpoikaiston joukot ovat joutuneet kansallissosialistien kansallisen ja sosialisen demagogian uhriksi.

Hitlerin hallitus, joka on Saksan fasistidiktatuurin korkeimman kehityksen hallitus, ei kykene ratkaisemaan ainoatakaan Saksan kapitalismin ristiriitaa. Päinvastoin. Kaikki edellisiltä, Papenin ja Schleicherin, fasistidiktatuurihallituksilta Hitlerin perinnöksi saamat Saksan kapitalismin ristiriidat: luokkataistelun äärimmäinen jännittyneisyys, Saksan pääoman eri ryhmien kilpailu, tullitaistelu ulkomaalaisten kapitalististen valtioiden kanssa, taistelu Saksan eri valtioiden liittohallituksien välillä (Baijeri, Würtemberg, Saksi), sekä loppujen lopuksi Saksan asteettainen eristäminen ulkopoliittisella areenalla, — *kaikki nämä ristiriidat kärjistyvät edelleen ennenkuulumattomassa laajuudessa.* Lähitulevaisuus tulee ehdottomasti olemaan yhä kiihtyvän taistelun aikaa itse Hitlerin—Hugenbergin blokissa. Sitä jo todistaa taistelu inflatiopolitiikan kysymyksissä Schachtin nimittäminen valtiopankin puheenjohtajaksi sekä kansallissosialistien ja "teräskypärien" taistelu virkapaikoista reichswerissä.

Jo valtiopäivätalon polton aattona valittivat "teräskypärien" johtajien konferenssissa Berliinissä konferenssin osanottajat avoimesti sitä "kurittomuutta", joka vallitsee ryntäysjoukoissa, joille on annettu "mitä mielettömimpiä lupauksia", sekä keskusteltiin siitä, että Hering ja Frick eivät ole sopivia valtaamiinsa valtiollisiin tehtäviin. Samanaikaisesti ryntäysjoukkojen johtajien konferenssissa lausuttiin miltei yhtä avoimia mielipiteitä vapautumisesta harzburgilaisen rintaman liittolaisuudesta hallituksessa.

Etsiessään pikaista kapitalistista ulospääsyä kriisistä Saksan monopolipääoma asetti kansallissosialisti Hitlerin "sosiaalisen" kenraali Schleicherin tilalle, joka ei kyennyt luomaan sisäpoliittisen rauhallisuuden ilmakehää. Mutta Hitlerin hallituksen ensimmäinen vallassaolon kuukausi osoittaa, että miljoonaisia työttömäin joukkoja ei ruokita sotilasmarsseilla ja että Hitlerin ja Höbbelsin "teutonilainen" kaunopuheliaisuus ei voi pysähdyttää Saksan talouskriisin jatkuvaa kärjistymistä. Kahden viikon ajalla — 10—24 p:nä helmikuuta — New Yorkin pörssissä putosi kaikkien saksalaisten arvopaperien kurssi melkein 10 prosentilla. Huolimatta v. 1932 syksyllä olleesta eräänlaisesta konjuktuurin nousutendenssistä joillakin tuotantoaloilla, mikä sai porvarilliset taloustieteilijät ja heidän sosialifasistiset säestäjänsä riemastellen "ennustamaan" taloudellisen kriisin olevan päättymässä, alkoi v. 1933 tammi- ja helmikuussa Saksan teollisuuden tuotanto uudelleen katastrofimaisesti laskea.

Vaikka Saksan porvaristo kuinka yrittäisi liehitellä fasistisen diktaattorin edessä, synnyttää talou-

dellinen kehitys, taloudellisen kriisin ja fasistidiktatuurin talouspolitiikan ristiriidat yhä uusia ja uusia yhteentörmäyksiä. Kerran muinoin, kun Saksan valtiopäivillä käsiteltiin sosialistilakia, löytyi toki eräs Saksan porvariston liberaalinen edustaja, Barta, joka heitti kansleri Bismarckille häpeällisen nimen: "ilveilijä!" Nyt ei tietenkään Saksassa löytynyt sellaista demokraattisen porvariston edustajaa. Sellaista ei löytynyt Saksan sosialidemokratiankaan riveistä. Mutta Saksan kapitalismin yhä kärjistyvät ristiriidat työntyvät esille Hitlerin—Hugenbergin fasistidiktatuurin kaikista raoista. Monopolipääoman huomattavimmat edustajat yhä enemmän ja enemmän kohottavat äänensä hallituksen "yksipuolista" politiikkaa vastaan, joka tappaa Saksan teollisuuden ulosviennin. Jo helmikuun keskivaiheilla yleissaksalaisen teollisuusmiesten liiton puhemiehistön Kruppin johdolla oli pakko ilmoittaa että "teollisuuden asenne uuteen hallitukseen nähden riippuu sen taloudellispoliittisista toimenpiteistä". Erikoisen räikeästi on se sellaisen mielipiteen esittänyt Siemensin konsernin johtaja Karl Friedrich von Siemens, konsernin vuosikonferenssissa.

"Kaikkiin aikaisempiin vaikeuksiin, — lausui hän, — on nyt lisäksi liittynyt yhden säädyn taloudellisen aseman lujittamistendenssi, joka johtaa Saksan ja muiden maiden tavaravaihdon supistumiseen."

Tämän johdosta oli fasisti-Saksan talouden johtaja, Hugenbergin, joka on esittänyt junkkerimaisen lauseen, että Saksassa ulosvienti koskee vain 2 % väestöstä, kuitenkin pakko valtiosihteerinsä, tohtori Bangin välityksellä ilmoittaa, että "talouden kanssa ei sovi kokeilla ... hallitus ei saa alistua velkojien eikä velallisten vaatimuksiin ... avustusvaatimukset sekä kilpailuetuisuudet on evättävä ..."

Samaan aikaan syvenevät ristiriidat keskushallituksen ja Hitlerin—Hugenbergin keskushallituksen komissaarien asettamisyritystä vastaan protesteeraavien eri valtioiden välillä. Baijerin kansanpuolueen ja useiden muiden liittovaltioiden federalistisen opposition hajoittaminen maaliskuun 5 päivän jälkeen ei suinkaan ollut omiaan poistamaan näitä ristiriitoja, vaan päinvastoin kärjisti ne äärimmilleen.

Vaikka Hitler alkuaikoina yritti esiintyä hillitysti kansainvälisellä areenalla, ellei oteta huomioon neuvostovastaisia hyökkäyksiä, jotka silloin olivat välttämättömiä ennenkaikkea kansallissosialistien vaalienedellisen demagogian kiihdyttämiseksi, niin Saksan ulkopoliittinen eristyminen on lisääntynyt suuresti yksistään jo senkin tosiasian tähden, että kansallissosialistit ovat tulleet valtaan. Pienen ententen "organisatiosopimuksen" luominen oli Ranskan imperialismin ensimmäinen vastaus Hitlerin valtaanastumiseen ja Hugenbergin hallituksen muodostumisen jälkeen levinneihin huhuihin kolmiliitosta: Saksa-Italia-Unkari. Jo helmikuun 12 päivänä *Frankfurter Zeitungin* pariisilainen kirjeenvaihtaja kirjoitti, että "Saksan ulkopoliittisen aseman jännittyneisyys on kasvanut viime päivinä uhkaavalla nopeudella". Aseistariisumiskonferenssissa Saksa osoittautui aivan eristyneeksi. Erikoista kiihtymystä aiheuttaa Hitlerin *Sunday Expressille* antama haastattelu. Ensimmäisen kerran Hitler esitti kysymyksen Versaillesin systeemin tarkistuksesta, mutta hänen oli se haastattelu heti peruutettava.

Yritykset painostaa Itävaltaa ovat toistaiseksi jääneet tuloksettomiksi. Ranskan imperialismin uhattua kieltää Itävallalta luotto, yritti Hitler, tarkoituksella luoda yhtenäinen hallitussuunta koko keski-Eurooppaan, saada Itävallan

kansallissosialistit osallistetuksi hallitukseen, luvaten siitä hyvästä antaa finanssiapua sietämättömän ahtaassa kriisin puristuksessa vääntelehtivälle kapitalistiselle Itävallalle. Hitler kutsui Berliniin Itävallan kansallissosialistien johtajan, Gadichan, ja hänen välityksellään tarjosi Itävallan hallitukselle 75 miljoonaa markkaa lainaksi sillä ehdolla, että hallitukseen tulevat kansallissosialistit ja että suoritetaan uudet parlamenttivaalit (nähtävästi luottaen kansallissosialistien äänimäärän huomattavaan kohoamiseen).

Hitler epäonnistui yrittäessään saada aikaan sopimuksen Itävallassa hallitsevan ultrataantumuksellisen kristillissosialistisen puolueen ja toisen (hitleriläisvastaisen) fasistijärjestön kanssa, joka yhtyy Baijerin kansanpuolueen oppositioon, sekä vastaa Hitlerin Saksassa johtamaan vastavallankumoukselliseen rynnäkköön omalla vastavallankumouksellisella hyökkäyksellään Itävallassa. Itävallan kansainvälinen asemakin oli esteenä sopimuksen aikaansaamiselle. Hitler edisti Saksan eristämistä myöskin demagogisilla ja provokatoorisilla hyökkäyksillään Neuvostoliittoa vastaan.

Lopuksi ei Hitlerin onnistunut ennen villimpään terroriin kehoittavaa signaalia, valtiopäivätalonpolttoa, estää päivä päivältä kasvavalla terrorillaan *työläisten mielenosoituksia sekä joukkojen kasvavaa avointa vastustusta.* Vaikka Saksan kommunistisen puolueen ei onnistunut ennen valtiopäivätalon polttoa ja porvarillisen Saksan kaikkien aseistettujen voimien avointa käyttämistä proletariaatin vallankumouksellista etujoukkoa vastaan luoda Saksan *proletariaatin yhtenäisyyttä,* niin Saksan kommunistisen puolueen johtaman yhtenäisen rintaman voitot kasvoivat päivä päivältä. Sitä todistavat sen kuukauden aikana järjestämät mielenosoitukset, Lübeckin, Stasfurtin ja Hamburgin yleislakot, sekä 300 poliittista lakkoa. Sitä todistavat myöskin tehdaskomiteain uusintavaalien tulokset ennen helmikuun 27 päivää. 16 huomattavimmassa laitoksessa, joissa sosialidemokraateilla aikaisemmin oli ehdoton enemmistö (83 % v. 1929) sai sosialidemokraattien lista nyt vain 44 %, kommunistien kohottaessa äänimääränsä 33 %:iin.

Näin siis fasistidiktatuurin toiveet "voimakkaan valtion ja terveen talouden" luomisesta törmäsivät Saksan kapitalismin yhä kasvaviin ristiriitoihin. Tämä johtikin Hitlerin—Hugenbergin hallituksen pakoittamaan "fasistitiikerin", kapteeni Göringin, hyppäämään polttamansa valtiopäivätalon yli Saksan työväenluokan kimppuun, ajaen siten kahta asiaa: työväenluokan hajoittamista ja enemmistön takaamista itselleen valtiopäivillä. Tämä hyppäys oli edeltäpäin *huolellisesti harkittu ja valmistettu.* Sitä todistavat yksinpä Saksan monopolipääoman johtajat, jotka tunnetussa teollisuuden kapteeneille ja polttojen sekä hyökkäyksien kapteeneille julkaistussa sisäisessä bulleteenissä *Deutsche führesbriefe,* parlamenttitalon polttopäivänä *etukäteen ennustivat koko tapahtumain kulun,* sekä *esittivät fasistidiktatuurin täydellisen toimintaohjelman.* Sen vahvistavat myöskin *Popularin* sensatiomaiset paljastukset polton valmisteluista.

Vaalit tuottivat harzburgilaiselle blokille ehdottoman enemmistön. Keskuspuolueen kärkiasema oli menetetty. Potsdamin parlamentissa, josta kommunistiedustajat on poistettu, tulevat kansallissosialistit olemaan enemmistönä. Se ei suinkaan vähennä, vaan päinvastoin voimistaa Saksan porvariston ristiriitojen kärjistymistä. Jo kaksi päivää valtiopäivävaalien jälkeen totesi suurkapitalistien äänenkannattaja *Deutsche Allgemeine Zei-*

tung levottomuudella, että "porvarillis-kansalliset ryhmät, mukaanluettuna myöskin musta-valko-punainen rintama, kärsivät huumaavan tappion... vaikka se ei ollut aivan odottamatonta, *niin ei se kuvaa tulevaisuutta erikoisen kirkkain värein.*" Sama lehti toteaa Saksan *jatkuvan ulkopoliittisen eristäytymisen,* varoittaen niitä, jotka esittävät tunnuksen: "Viis me veisataan kaikesta!" Tässä ilmeisesti tarkoitetaan sitä raivokasta hyökkäyspolitiikkaa, jota kansallissosialistit harjoittavat: heidän päänsä on mennyt pyörälle 17 miljoonasta äänestään ja he yhä enemmän laajentavat taistelurintamaansa. Petettyään pikkuporvariston laajat joukot on kansallissosialistien, joilla *ei ole millä maksaa antamansa vekselit,* etsittävä uusia, efektisimpiä "voittoja". Siten he uskovat voivansa tukahduttaa Saksan työtätekevien joukkojen nälän ja porvariston kasvavat ristiriidat. Tällaisena tukahduttamisen aseena ovat kidutukset, ampumiset, kommunisti- ja sosialidemokraattisten työläisten murhat. Tällaisena aseena on edelleenkin sotilasuhkapeli, sodan avoin propagandointi, huoleton seikkailu ulkopolitiikassa sekä *räävittömin neuvostovastainen fasistikiihoitus.* Tällä selitetään myöskin se nopea tempo, jolla komissaareja sijoitetaan eri alueille, Baijerin hallituksen hajoitus, sekä fasistikenraali von Eppan nimittäminen Baijeriin Hitlerin "valtiosilmäksi". Kansallissosialistit ovat ryhtyneet vangitsemaan ja ammuttamaan myöskin eräitä sosialidemokratian johtajia ja ammattiliittobyrokraatteja, alistaakseen sosialidemokratian kokonaisuudessaan sekä fasistisoidakseen ammattiliitot italialaiseen malliin.

* * *

Näinollen ei Saksan fasismi voi antaa työtätekeville muita perspektiivejä kuin *sodan perspektiivin, raivokkaan kapitalistisen riiston ja kaikkien poliittisten oikeuksien riistämisen* perspektiivin. Aloitekyky on tällä hetkellä yhdistyneen porvarillisen taantumuksen fasistidiktatuurin käsissä, jonka onnistui myös hetkeksi vetää mukaansa pikkuporvariston suunnattomat joukot. *Sosialidemokratia* on etukäteen *valmistanut* maaperää pikkuporvariston ja etenkin nuorison sumentamiseksi *kansallisella hä'ällä.* Eikö Ebert, marraskuun tasavallan ensimmäinen presidentti, ottanut rintamalta palaavia sotilaita vastaan shovinistisella ja revanshistisella tunnuslauseella: "Te ette palaa kotiin hävinneinä!" Eikö marraskuun tasavallan hallituksessa oleva sosialidemokratia kasvattanut ja työntänyt eteenpäin Reichswerin perustajaa, kenraali von Sechtiä, Saksan epäonnistunutta Napoleoni-ehdokasta, "sosiaali" kenraali von Schleicheriä ja monia muita fasistikandidaatteja sekä poliisipresidenttejä, jotka nyt ammuttavat kommunististen ja sosialidemokraattisten työläisten ohella myöskin Saksan sosialidemokratian johtajia!

Mutta vaikkapa fasistisen vastavallankumouksen aloitekyky olisi kuinka suuri hyvänsä, ei se pysty sammuttamaan *työväenluokan syvää vihaa* fasismia kohtaan, sekä *sen pyrkimystä luoda yhtenäinen rintama vallankumouksellista taistelua varten;* ei se pysty parsimaan Saksan kapitalismin *syviä repeämiä;* ei se pysty murtamaan kommunistisen puolueen *aloitekykyä* ja kommunistipuolueen johtamaa vastahyökkäystä; ei se pysty voittamaan fasistisen diktatuurin kiertämättömän kriisin alkulähdettä. Se alkulähde on ylitsevuotava joukkojen kurjuus ja kiihtyneisyys.

Siitä johtuukin työtätekevien joukkojen voimakas pyrkimys *yhtenäisyyden luomiseen.* Raivoavan

fasistidiktatuurin hävittämisen tehtävä asettaa nykyään jokaisen saksalaisen työläisen eteen välttämättömyyden toteuttaa luokkataistelun *yhtenäisen rintaman muodostaminen* sekä miljoonien kaupunkien ja maaseudun työtätekevien *pikkuporvarien joukkojen irroittaminen* kansallissosialisteista. Mutta pikkuporvariston voi irroittaa fasismista vain silloin, kun se on tullut vakuutetuksi fasismin yhteiskunnallisesta petoksesta, vasta silloin se uskoo työväenluokan voimaan ja sen kommunistisen etujoukon kykyyn johtaa voittoisaan taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta.

Jotta joudutettaisiin kansallissosialismin eristämistä pikkuporvariston joukoista ja siten vähennettäisiin työväenluokan kärsimyksiä fasististen pyövelien iskujen alla, on *ennenkaikkea luotava työväenluokan taisteluyhtenäisyys.* Sosialidemokratia on tähän asti seisonut poikkiteloin tämän yhtenäisyyden tiellä, ja askel askeleelta, "pienemmän pahan" taktiikallaan, pettuuudellaan heinäk. 20 p:nä ja saboteerauksellaan tammikuun 30 päivän yleislakkoa vastaan on hajoittanut työväenluokan taistelua, saattaen sen vähitellen nykyisen verisen fasistidiktatuurin kohteeksi. Jouduttuaan joukkojärjestönä olemaan kahden tulen välissä — kommunismin ja kansallissosialismin — ovat Saksan sosialidemokratian johtajat esittäneet yhteisen rintaman "vasemmistolaisia" fraaseja, samanaikaisesti kiristäen sillä porvaristoa ja pettäen työläisiä. Toisaalta he matelevat fasistidiktatuurin edessä sen kuin taitavat, saadakseen edes hiukkasen tukea tai edes mahdollisuuden odottaa aikaansa. Tammikuun 30 päivänä vakuuttivat sosialidemokraatit työläisille, että "on vielä aikaista tapella", että "on valmistauduttava", että Hitler toistaiseksi vielä noudattaa perustuslakia ja on odotettava, kunnes hän sitä rikkoo, "vielä ei ole perusteita suurlakon alkamiseen". Niin esiintyi tammikuun 30 p:n illalla sosialidemokraattisten toimitsijain konferensissa ammattiliittobyrokraatti Urich. Samoin sanoin esiintyi niinä päivinä myöskin entinen riippumaton Breitscheid, joka kuusi viikkoa sitä ennen lausui Waisenseessä sosialidemokraattien kokouksessa Schleicherin amnestian johdosta:

"Poistakaamme Papenin erikoisoikeuden ankarat tuomiot. Kannatamme amnestiaa. Yleensä periaatteessa vastustamme amnestioita, sillä niistä saattavat poliittiset rikokselliset hyötyä . . ."

Maaliskuun ensimmäisenä päivänä sosialidemokraattiset johtajat vakuuttivat työläisille, että "nyt on kaikki loppunut", "nyt emme tee mitään", nyt on odotettava, kunnes fasismi tuhoaa itse itsensä. Maaliskuun ensimmäisenä päivänä seisoivat nämä "johtajat" polvillaan fasistidiktaattorien edessä rukoillen armahdusta sekä "hänen fasistisen ylhäisyytensä opposition" kunnia-asemaa Potsdamin keisarillisessa tallissa.

Pääsyyllinen siihen, ettei tammikuun 30 päivän poliittinen joukkolakko onnistunut laajassa mitassa, on sosialidemokratia. Se on pääsyyllinen siihen, että Saksan proletariaatti, jota sosialidemokratia on järjestelmällisesti riisunut aseista, antoi aloitteen luisua käsistään. Kommunistisen puolueen johdolla Saksan proletariaatti tulee palauttamaan itselleen tämän aloitteen. Mutta riisuessaan työläiset aseista sosialidemokratia kaivoi oman hautansa. Miljoonaisena joukkopuolueena tulee sosialidemokratia ehdottomasti menehtymään. Useat welsit ja leipartit valmistavat jo nyt hyppäystä pakon valtakunnasta . . . "kolmannen keisarikunnan" valtakuntaan. Sosialidemokratiasta jää jälelle vain se, mitä fasistidiktatuuri sallii.

* *
*

Juuri siksi Saksan kommunistisen puolueen välttämätön tehtävä on tehdä selväksi *jokaiselle* sosialidemokraattiselle työläiselle, *jokaiselle* reformistisen ammattiliiton jäsenelle, *kuka* taistelee fasismia vastaan, *kuka* toteuttaa ja pystyy toteuttamaan Saksan työväenluokan yhtenäisen rintaman. Kun tammikuun 25 päivänä, vastaukseksi fasistien järjestämään provokatooriseen mielenosoitukseen Liebknechtin talon edustalla, kommunistisen puolueen kutsusta tuli kaduille satatuhatta työläistä, tuli "Vorwärtsin" toimittaja Stamfer mielenosoituksen taistelunäyn ja sosialidemokratian voimattomuuden tunnon valtaamana vakuutetuksi yhtenäisen rintaman kasvavasta voimasta. Hän esitti lauseen: "Te, kommunistit, erehdytte, luullessanne, että petämme työläisiä; meidän kielemme on työläisjoukkojen kieltä." Todellisuudessa sosialidemokratian johtajat tukevat ja *yllyttävät* työväenluokan jälellejäänеimpien ja taantumuksellisimpien kerrosten mielialoja, yrittäen tartuttaa niitä koko työväenluokkaan, siten saboteeratakseen proletariaatin vallankumouksellista luokkataistelua. Kommunistien tehtävä on siepata tämä ase herra Stamferilta. Missään maassa ei Kominternin julistus yhtenäisten luokkaesiintymisien ja yhtenäisen rintaman luomisesta ole iskenyt ja lyönyt sosialidemokratian johtajia niin kuin Saksassa. Saksan kommunistisella puolueella on nyt aivan erikoiset mahdollisuudet *voittaa työväenluokan enemmistö.* Tämä Kominternin julistus riistää sosialidemokratian johtajilta viimeisenkin mahdollisuuden keinotella "h y ö k käämättömyyssopimuksen" ja kommunistien "hajoitustaktiikan" demagogisilla tunnuslauseilla.

Tietystikään eivät Saksan sosialidemokratian johtajat ajattelekaan yhtenäisen rintaman luomista fasismia vastaan eivätkä yleensä ajattele minkäänlaisen *rintaman* luomista fasistidiktatuuria vastaan. Yhtenäisen rintaman tunnusta he ovat koko ajan esittäneet vain todellisen fasisminvastaisen vallankumouksellisen taistelun hajoituksen ja jarrutuksen aseena. He käsittävät mainiosti, että yhtenäisen taistelurintaman muodostaminen proletariaatin kanssa merkitsisi heidän kuolemaansa.

Siksi on Saksan kommunistien ensimmäinen tehtävä toteuttaa yhtenäistä proletariaatin rintamaa *kaikkialla, missä se suinkin on mahdollista.* Kysymys on *sosialidemokraattisten työläisjoukkojen voittamisesta* taistelussa kansallissosialismia ja sen edessä antautunutta sosialidemokratiaa vastaan.

Kansallissosialistien ei ole onnistunut laajalti tunkeutua tehtaisiin. Mutta vaalit osoittivat, että heidän on sentään onnistunut pienillä yhteiskunnallisilla almupaloilla ja valheellisilla työnsaantilupauksilla houkutella mukaansa osa työttömistä työläisistä. Olisi turmiollista itsepetosta olla näkemättä kansallissosialistien voittoja teollisuuspiireissä, varsinkin eräissä Saksin kutomoteollisuuspiireissä, joissa on jälellejääneempää proletariaattia. Jo Engels v. 1881 kirjoitti Saksin pienkutomoteollisuuden työläisistä:

> ". . . Ne eivät ole suuren **kansallisen liikkeen ydin.** Niiden kurjuus tekee ne määrätyissä oloissa — **kuten vv. 1865-70 — herkemmiksi sosialistiselle propagandalle** kuin suurten kaupunkien työläiset. Mutta tämä kurjuus tekee heidät myöskin **häilyväisimmiksi.** Hukkuva tarttuu oljenkorteen eikä jaksa odottaa, että vene tulisi rannasta pelastamaan. Se vene on sosialistinen vallankumous, ja oljenkorsi — suojelustullit ja valtiososialismi." (Engelsin kirje Bernsteinille, marrask. 1881.)

Nämä Engelsin sanat ovat tällä hetkellä mitä aktuaalisimpia, sillä

ne osoittavat, missä on tänäpäivänä fasistisen yhteiskunnallisen myrkyn vaara. Fasismi ei ole onnistunut eikä tule onnistumaan yrityksissään tunkeutua työväenluokkaan, varsinkaan sen johtavaan etujoukkoon — metallityöläisiin. Mutta olisi mitä suurinta kevytmielisyyttä, jopa suorastaan rikoksellista työväenluokan taistelua kohtaan, luottaa työväenluokan fasistipropagandaan nähden osoittaman immuuniteetin johdosta itsevirtauksellisuuteen. Saksin hukkuva kutomotyöläinen on tarttumatta "oljenkorteen" vain silloin, kun hän on varma, että vene tulee päättävän ja kokeneen perämiehen ohjaamana pelastamaan hänet.

Tämän ohella on Saksan kommunistisen puolueen *monin kerroin voimistutettava* taisteluaan *pikkuporvariston vetämiseksi pois kansallissosialistien leiristä.* Vastaukseksi Hitlerin hallituksen julistamaan moratorioon on kommunistisen puolueen tehtävä maaseudun työtätekevien taistelutunnukseksi moratorion poistaminen junkkereilta ja kulakeilta, kaikkien avustuksien poistaminen agraaripääomalta (Osthilfe ym.), kaikkien maaseudun työtätekevien velkojen kuolettaminen, tullimaksujen poistaminen teollisuustuotteilta. Suurta, vararikon kärsinyttä agraaripääomaa ei ole tuettava, vaan on takavarikoitava sen maat ja peruuttamattomasti luovutettava ne vähämaisille ja maattomille talonpojille sekä maataloustyöläisille.

Toisaalta Saksan KP, paljastaessaan kaupunkien pikkuporvaristolle kansallissosialistien demagogian silmänkääntäjäluonteen taistelun, "keinottelu pääomaa vastaan", voi nyt päivä päivältä yhä paremmin osoittaa kaupunkien pikkuporvaristolle, että Hitler ei estä sen deklassoitumista (asemastaan suistumista) ja pauperisoitumista (köyhäläistymistä), että kysymys on vain muutamasta sadastatuhannesta virkapaikasta, jonka valtiollisen piirakan kimppuun yrittävät hitleriläiset aktivistit pyrkiä, että pikkuporvaristo on vain tykinruokaa, fasistien yllyttämän sotakiihkon ja shovinistimaisen raivon uhri, ja että vain yhteinen taistelu proletariaatin kanssa proletariaatin johdolla voi pelastaa sen kurjuudesta, fyysillisesti ja henkisesti sukupuuttoon kuolemisesta.

* * *

Kommunistisen etujoukon ensimmäinen tehtävä on harjoittaa *kansainvälisyyden* propagandaa uutta sotilaskiihoitusta, uutta *shovinismin ja revanshismin* aaltoa vastaan, jonka kansallissosialismin on onnistunut nostattaa korkeimpaan pisteeseensä. Jo Kominternin TPK:n XII täysi-istunto osoitti tämän tehtävän, mutta Hitlerin valtaantulo sekä fasistidiktatuurin ulkopolitiikan avoin seikkailu vaati muuttamaan kommunistien taistelumetoodeja Versaillesin systeemiä vastaan ei vain Saksassa, vaan myöskin muissa kapitalistisissa maissa. Jatkaen johdonmukaista taistelua Saksan kansallisen vapauttamisen puolesta, Versaillesin orjuutta vastaan, kommunistien on asetettava propagandansa *keskeisimmäksi* tehtäväksi Hitlerin hallituksen paljastaminen *sodan* hallitukseksi, joka tuottaa Saksan kansalle mittaamattomia kärsimyksiä, sen paljastaminen, että fasistit pettävät "Versaillesin likvidointi" tunnuksensa, että kansallissosialistit ovat paitsi Saksan monopolipääoman ritareita, myöskin koko kansainvälisen porvarillisen vastavallankumouksen ritareita proletariaatin diktatuurin maata vastaan.

Toisaalta Ranskan imperialismi, samoin kuin sen asianajajat II internationalessa, yrittää nostaa Ranskan porvariston vaikutusval-

OIKAISU

Sivulla 347 on toisen kappaleen loppuun tullut ikävä taittovirhe, joka tekee lauseen käsittämättömäksi. — Kappaleen viimeisen lauseen on kuuluttava: "Alas fasistihallitus!" — sellainen on Saksan kommunistisen puolueen johtava poliittinen mobilisointitunnus tällä hetkellä.

taa, joka on "demokratian tuki fasismia vastaan", siten luodakseen Ranskaan "kansan pyhän yhtenäisyyden". Kommunistisen puolueen tehtävä sellaisissa tapauksissa on, mobilisoiden joukot hitleriläisiä fasisteja vastaan, keskittää tuli oman porvaristonsa kansallista propagandaa vastaan, paljastaen sen vastavallankumouksellisen luonteen ja sen "pasifististen" tunnuksien tarkoituksen.

Mutta voidakseen voittaa sosialidemokraattien, kristillisten ja työttömien työläisten sekä kaupungin ja maaseudun pikkuporvareiden laajat joukot on Saksan KP osoitettava heille vallankumouksellisen taistelunsa päämäärä. Weimarilainen Saksa on kärsinyt vararikon. Se kuuluu jo menneisyyteen. Sen mukana voi aktiivisella työllämme haihtua sosialidemokraattiset tarut sosialismin "demokraattisesta" tiestä. Saksassa taistelee vallasta vain kaksi reaalista voimaa: *kommunismi ja fasismi*. Ensimmäiselle tilalle on asetettava kysymys *vallasta, proletariaatin diktatuurista*, kysymys siitä, mitä *proletariaatin diktatuuri tekisi ensimmäisenä valtansa kuukautena*, verrattuna siihen, mitä kansallissosialistit tekevät nyt. *Alas fasistihallitus!"* — sellainen on Saksan kommunistisen puolueen johtava hetkellä.
nus tällä hetkellä.

Sangen lyhyt on Saksassa se historiallinen aika, jolloin käydään ratkaisevaa taistelua proletariaatin tai porvariston diktatuurin puolesta. Saksan työväenluokka on hetkeksi kadottanut aloitekyvyn. Mutta sen vallankumouksellinen viha kapitalistisia riistäjiä, fasistisia väkivallantekijöitä vastaan on kasvanut kolminkertaisesti, taisteluyhtenäisyyden jano kasvanut kymmenkertaisesti. Saksan työväenluokan ja sen kommunistisen etujoukon tehtävät ovat nyt paljon vaikeammat ja raskaammat toteuttaa, mutta ne ovat toteutettavissa. Saksan kommunistinen puolue, joka on joutunut kärsimään raskaita uhreja taistelussa fasismia vastaan, jonka johtaja tov. Thälmann viruu fasistien vankilassa, on sitäkin päättävämmin ja aktiivisemmin jatkava väsymättömällä innolla proletariaatin vallankumouksellisen taistelun johtamista. Sitä päättävämmin ja nopeammin on kommunistisen puolueen uudelleen rakennettava työnsä *soveltautuen* uusiin olosuhteisiin.

Työväenluokan poliittisten oikeuksien puoltaminen, yhteiskunnallinen vakuutus, kaikki se, mikä on saavutettu kymmenien vuosien sitkeällä taistelulla, työläisten alkeellisten oikeuksien, elämän ja omaisuuden puoltaminen, taistelu fasistien ammattiliittojen hajoitusyrityksiä vastaan — kaikki nämä tehtävät mobilisoivat joukkoja toteuttamaan proletariaatin yhtenäisyystunnusta. Mobilisoiden joukot fasismia ja kapitalismin hyökkäystä vastaan voimme johtaa työväenluokkaa joukkotaisteluihin ja suureen poliittiseen lakkoon, porvarivallan väkivaltaiseen kukistamiseen, ottamalla nämä päivän kysymykset lähtökohdaksi. Tämä ei suinkaan poista, vaan päinvastoin edellyttää sosialidemokraattisten ja reformististen ammattiliittojohtajien politiikan arvostelun voimistamista. Työläisjoukkojen on joka päivä tunnettava Saksan proletariaatin raskaiden koettelemuksien aikana, että kommunistinen puolue on *heidän mukanaan* ja *heidän johdossaan, että se on vartiopaikallaan. Tämä on voiton tärkein ehto.* Juuri siksi on Saksan KP:n päättävästi ja säälimättä murskattava sekä voitettava kaikki tappiomielialat, "odottaminen" ja itsevirtaavaisuus fasismin likvidoinnissa. Näitä mielialoja ei ole yksinomaan sosialidemokraattisten työläisten keskuudessa, vaan

myöskin joissakin kommunistisen puolueen renkaissa. Ne ilmaisevat suoranaista sosialidemokraattista vaikutusta. Sillä tammikuun 30 päivän jälkeen juuri nämä sosialidemokratian hautomat parlamentaariset ja perustuslailliset harhakuvat, nämä sosialidemokraattiset hajoittavat tappiotunnuslauseet sekä niiden vaikutus eräihin kommunistisen puolueen renkaisiin estivät muutamien lakkoyrityksien muuttumista laajaksi, koko Saksaa käsittäväksi joukkoyleislakkoliikkeeksi.

Saksan kommunistinen puolue joutui ensimmäisen kerran työskentelemään tällaisen terrorin alaisena. Fasistinen diktatuuri ajoi Saksan kommunistisen puolueen maan alle, luullen siten eristävänsä sen joukoista.

Tämä vaatii kommunisteja sovelluttamaan muutamia *uusia työmuotoja* sekä ottamaan käytäntöön uusia joukkojen *mobilisointimuotoja*. Sellaisia uusia muotoja työläiset usein itse esittävät. Niin tapahtui mm. tammikuun 30 päivän jälkeen, jolloin pitkin Saksaa vieri pienien, mutta *joukko*mielenosoituksien aalto. Saksan kommunistisen puolueen on johdettava *kaikkia fasisminvastaisia joukkoesiintymisiä.* On tärkeintä, että ne ovat *joukko*esiintymisiä. Kommunistinen puolue ei saa sallia *hajanaisuutta* taistelussa, ei saa antaa viholliselle mahdollisuutta lyödä proletariaatin vallankumouksellista etujoukkoa *osastoittain.*

Tämä vaatii edelleen kommunistiselta etujoukolta *illegaalisten* järjestöjen nopeata ja vakavaa voimistamista, *illegaalisen puoluelehdistön* laajan verkoston nopeata ja vakavaa muodostamista. Se suoranaisesti vaatii kommunistista etujoukkoa tunkeutumaan kaikkiin *legaalisiin* joukkojärjestöihin, taitavaa illegaalisen ja legaalisen työn *yhdistämistä,* joka on Saksan proletariaatin vallankumoukselliselle taistelulle tässä vaiheessa hyvin tärkeätä. Se edellyttää ennenkaikkea mitä suurinta huomiota ammattiliittojen työhön, sillä:

> "Se on todellinen proletariaatin luokkajärjestö, jossa se joka päivä taistelee kapitalismia vastaan, joka on sen koulu ja jota ei nyt voi tukahduttaa edes mustin taantumus." (Engelsin kirje Bebelille 1875.)

Hajoittaen ammattiliittoja ja supistaen niiden aineellista perustaa yrittää Saksan fasismi samanaikaisesti tunkeutua ammattiliittoihin ja valloittaa ne. Toisaalta reformistien ammattiliittobyrokratian fasisoituminen merkitseekin (*se prosessi jo tapahtuu*), että "puolueettomuuden" ja "apoliittisuuden" lippujen alla se luovuttaa ammattiliitot fasistisille pyöveleille. Siksi on vallankumouksellisen ammattiliitto-opposition keskitettävä huomionsa ammattiliittojen työhön sekä niiden puolustamiseen fasistien valtaamisyrityksiä vastaan.

Ainoastaan siten, ainoastaan mobilisoimalla ennenkaikkea teollisuuslaitoksissa joukkojen vastustuksen, voi Saksan kommunistinen puolue toteuttaa tunnuslausettaan *poliittisten joukkolakkojen sekä yleislakon järjestämisestä fasistidiktatuuria vastaan,* tehden tämän tunnuslauseen tunnetuksi miljoonille Saksan proletaareille jokapäiväisessä taistelussa *yhtenäisen taistelurintaman muodostamiseksi.*

Saksan työväenluokka seisoo vakavan vaaran edessä. Mutta Saksan työväenluokassa piilee loppumattomia vallankumouksellisia voimia. Vallankumouksellisen marxismin-leninismin etumaisen armeijan kapitalistisessa maailmassa, Saksan kommunistien suuri historiallinen tehtävä on saada nämä vallankumoukselliset voimat esille ja suunnata ne voittamattomana vyörynä läheisen loppunsa aavistavan, raivostuneen porvarillisen taantumuksen päälle.

Saksan nykyisestä tilanteesta

Kominternin TpK:n puhemiehistön päätöslauselma toveri Heckert'in alustuksen johdosta[1])

KUULTUAAN toveri Heckert'in selostuksen tilanteesta Saksassa Kominternin TpK:n puhemiehistö toteaa, että *Saksan kommunistisen puolueen keskuskomitean, johdossaan tov. Thälmann, poliittinen linja ja järjestöpolitiikka on ollut täysin oikea ennen Hitlerin toimeenpanemaa mullistusta ja sen aikana.*

* *
*

Taloudellisen ja poliittisen aseman tavattoman kärjistymisen olosuhteissa Saksassa, jolloin yhtäältä kommunistinen puolue on jo muodostunut valtavaksi voimaksi työväenluokan keskuudessa ja vallankumouksellinen pula on nopeasti kypsymässä, jolloin toisaalta on paljastunut syviä ristiriitoja itse hallitsevissa luokissa ja fasistidiktatuuri Papenin ja Schleicherin hallituksen muodossa osoittautui olevan kyvytön salpaamaan kommunismin kasvua ja löytämään minkäänlaista ulospääsyä yhä kärjistyvästä taloudellisesta pulasta, Saksan porvaristo antoi avoimen fasistidiktatuurin toimeenpanon fasisti Hitlerille ja tämän "kansallissosialistiselle" puolueelle.

Hitlerin voitto ja "kansallissosialistien" vallan pystyttäminen olivat mahdolliset seuraavain seikkain johdosta.

Saksan sosialidemokratia, jota proletariaatin enemmistö seurasi marraskuun vallankumouksessa v. 1918, hajoitti työväenluokan ja sensijaan, että olisi johtanut vallankumousta eteenpäin proletariaatin diktatuuriin ja sosialismiin, mikä olisi ollut proletaarisen puolueen velvollisuus, se liitossa porvariston ja keisarillisten kenraalien kanssa *löi alas vallankumouksellisten joukkojen kapinan* ja pani alulle Saksan työväenluokan *hajaantumisen.* Lippunaan yhteistoiminta porvariston kanssa ja "pienemmän pahan" taktiikka se liitossa porvariston kanssa ja saaden koko II internationalen hyväksymisen, on viime päiviin saakka jatkanut tuota vallankumouksellista liikettä vastaan kohdistettua ankarain vainotoimenpiteiden politiikkaa ja linjaansa työväenluokan hajoittamiseksi. *Se kielsi Punaisten rintamamiesten liiton, julisti kielletyiksi työväen vallankumoukselliset järjestöt, kielsi ja ampui työväen mielenosoituksia, murti pääoman ja fasismin hyökkäystä vastaan tähdättyjä lakkoja ja pönkitti vastavallankumouksellisen porvariston valtaa.* Sosialidemokratia oli keskittänyt lahjotun virkavaltaisen johtajaryhmän käsiin työläisten joukkojärjestöjen johdon. Se eroitti näistä järjestöistä vallankumouksellisia työläisiä ja alaistensa keskitettyjen työväenjärjestöjen avulla kahlitsi työväenjoukkojen aloitteellisuuden, tuhosi niiden taistelukunnon pääomaa ja fasismia vastaan ja esti nousemasta päättävään vastarintaan hyökkäävää fasistista diktatuuria vastaan ja antamasta tiukkaa vastaiskua t e r r o ristisille fasistijoukkioille. Tuo vallankumouksellisia joukkoja vastaan suunnatun taistelun politiikka, yhteistoiminnan politiikka porvariston kanssa ja taantumuksen auttamispolitiikka "pienemmän pahan" taktiikan varjolla on ollut ja on koko II internationalen ja Amsterdamin internationalen politiikkana alkaen vuodesta 1914 aina tähän päivään saakka.

Imperialismin oloissa saattoi Weimarin "demokraattinen" por-

[1]) Julkaistu L'Humanite'ssa 7/IV—33.

varillinen tasavalta olla vain porvariston taantumuksellista diktatuuria olletikin maassa, joka oli kärsinyt tappion imperialistisessa sodassa ja jonka kapitalismi on syvällisesti kapitalismin yleisen pulan järkyttämä. Työväen suojeluslait, vakuutus-turvan, demokraattiset oikeudet, jotka porvariston oli vallankumouksen vuosina pakko antaa työläisille, otti vallassa ollut Weimarin koalitio, johon kuuluivat sosialidemokraatit, keskustapuolue ja "demokraatit", aste asteelta työläisiltä pois. Asteettaiset, jatkuvat taantumukselle tehdyt myönnytykset, vähittäinen perustuslain muuttaminen pykälä toisensa jälkeen, työväen saavutusten tyhjäksitekeminen yhden toisensa jälkeen, koko valtiokoneiston asteettainen fasisoiminen diskreditoi siinä määrin Weimarin koalition ja Weimarin tasavallan, että ne menettivät suurten joukkojen silmissä kaiken vähänkin vakavamman merkityksen.

Versaillesin systeemi rosvosi Saksan ja pani Saksan työtätekevät joukot hirvittävän riiston ikeeseen ei vain oman maan, vaan ulkomaisen pääoman taholta, jolle Saksan hallituksen oli luovutettava sotakorvausmaksut. *Versaillesin sorto, jonka moninkertaisti Saksan oman porvariston harjoittama riisto, johti proletariaatin elintason ennenkuulumattomaan alaspainumiseen ja sellaiseen talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston köyhtymiseen, että osa talonpoikaistoa ja kaupungin pikkuporvaristoa alkoi yhä suuremmassa määrin pitää ihanteenaan Saksaa sellaisena, kuin se oli ollut ennen sotaa jolloin ei vielä ollut kapitalismin yleistä pulaa eikä sellaista kansanjoukkojen köyhtymistä kuin nyt.* Siksi on ymmärrettävää, että mitä ankarimman talouspulan hetkellä, joka syvensi ulkomaisen, Versaillesin systeemistä johtuvaa kansallisen sorron taakkaa, ja sen yhteydessä, että proletariaatti oli sosialidemokratian toiminnan johdosta hajallaan eikä siis riittävän voimakas, jotta olisi voinut temmata mukaansa kaupungin pikkuporvariston ja talonpoikaiston joukot, — tällaisella ajankohdalla ei voinut olla puhkeamatta ja tosiaan puhkesi Saksassa natsionalismin ja shovinismin myrskyisä räjähdys, joka on huomattavasti lujittanut porvariston poliittista asemaa ja työntänyt pinnalle demagogisimman natsionalistisen puolueen, "kansallis-sosialistien" puolueen.

Kommunistiset työläiset järjestivät ja kävivät taistelua pääoman ja fasismin hyökkäystä vastaan. He tukivat kaikkinaisia sosialidemokraattisten työläisten pienimpiäkin esiintymisiä pääomaa vastaan, missä ikinä tällaisia esiintymisiä sattui. Tahtoen rakentaa jälleen työväenluokan vallankumouksellisen yhtenäisyyden he jo kauan ennen fasismin voittoa moneen kertaan ehdottivat sosialidemokraattisille työläisille ja sosialidemokraattisille a l a j ä rjestöille taisteluyhteisrintamaa porvaristoa ja sen lakeijoita, fasisteja, vastaan. Mutta, ollen sosialidemokraattisen johtonsa kahlitsemat, johdon, joka oli vallankumouksellista yhteisrintamaa vastaan, ja joka piti kiinni omasta taantumuksellisesta yhteisrintamastaan porvariston kanssa, sosialidemokraattiset työläiset, joiden mukana kulki Saksan työväenluokan enemmistö, suurimmalta osalta joka kerta kieltäytyivät yhteisrintamasta kommunistien kanssa ja särkivät työväenluokan taistelun. Samaan aikaan, kun kommunistit vaativat työväenluokan *vallankumouksellista* yhteisrintamaa *porvaristoa, fasismia vastaan,* sosialidemokratia päinvastoin työnsi työläisiä *taantumukselliseen* yhteisrintamaan porvariston kanssa kommunisteja, *kommunistisia työläisiä vastaan,* hävittäen

ja vainoten kommunistisia järjestöjä aina ja kaikkialla, milloin ja missä siihen oli mahdollisuus.

Toteuttaessaan työväenluokan yhtenäisyyden puolesta sosialidemokratian ja porvariston yhteisrintamaa vastaan käytävän taistelun linjaansa kommunistinen puolue, Saksan proletariaatin ainoa v a l l a nkumouksellinen johtaja, huolimatta sosialidemokratian rikkuritoiminnasta porvaristoa vastaan nostettavan yhteisrintaman asiassa, kutsui työväenluokkaa poliittiseen yleislakkoon heinäk. 20 p. 1932, kun fasistit ajoivat hajalle Preussin s o s i a l i demokraattisen hallituksen, ja tammik. 30 p. 1933, jolloin Saksassa tuli valtaan Hitler sekä ehdotti tällaisen lakon aikaansaamiseksi yhteisrintamaa sosialidemokraattisen puolueen ja reformististen ammattiliittojen kanssa. Proletariaatin taistelun kehittyminen porvaristoa ja fasismia vastaan ja yleislakko olisivat johtaneet siihen, että horjuvat työtätekevän talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston joukot olisivat lähteneet proletariaatin mukaan. Mutta jatkaen entistä politiikkaansa ja orientoituen yhä edelleen yhteistoimintaan porvariston kanssa sosialidemokratia kahlitsi johdossaan oleviin keskitettyihin järjestöihin, ensi kädessä reformistisiin ammattiliittoihin kuuluvain joukkojen aloteellisuuden, toimi yleislakon järjestämistä vastaan ja saattoi sen menemään myttyyn auttaen siten fasismin jatkuvaa hyökkäystä proletariaattia vastaan. Seurauksena oli, että Saksan proletariaatin vallankumouksellisen siiven etujoukko, kommunistinen puolue, jäi vaille työväenluokan enemmistön tukea.

Tällaisissa olosuhteissa proletariaatti joutui sellaiseen tilaan, jolloin se ei voinut eikä todella kyennyt organisoimaan siekailematonta ja päättäväistä iskua valtiokoneistoa vastaan, johon oli proletariaattia vastaan taistelemiseksi liitetty fasistisen porvariston taistelujärjestöt, ryntäysjoukot, Teräskypärä, Reichswehr. Vakavaa vastustusta kohtaamatta porvaristo saattoi antaa valtiovallan maassa provokation verisen terrorin ja poliittisen banditismin aseilla työväenluokkaa vastaan esiintyväin kansallissosialistien käsiin.

Analysoidessaan proletariaatin VOITOLLISEN kapinan ehtoja Lenin sanoi: "Ratkaisevan taistelun voi katsoa täysin kypsyneen, JOS "kaikki meille vihamieliset l u o k k avoimat ovat RIITTÄVÄN sotkeutuneet, RIITTÄVÄSTI tapelleet keskenään, RIITTÄVÄSTI heikontuneet taistelussa, joka on niille ylivoimainen". JOS "kaikki horjuvat, häälyvät, epävakaiset välikerrosainekset s.o. pikkuporvaristo, pikkuporvarillinen demokratia eroituksena porvaristosta on RIITTÄVÄSTI paljastanut itsensä kansalle, on RIITTÄVÄSTI saanut häpeätä käytännöllisen vararikkonsa kautta", jos proletariaatissa on alkanut ja on ruvennut nousemaan joukkojen mieliala kaikkein päättävimpäin, rajattoman rohkeiden vallankumouksellisten toimintojen tukemisen hyväksi — kas silloin on vallankumous kypsynyt, kas silloin on voitto meidän, jos me olemme oikein ottaneet huomioon kaikki yllämainitut ehdot ja oikein olemme valinneet hetken, voittomme on varma."

Hitlerin toimeenpaneman mullistuksen hetkellä vallinneen tilanteen luonteenomainen erikoisuus on se, että nuo voitollisen kapinan ehdot eivät vielä olleet ehtineet siihen mennessä kypsyä: ne olivat olemassa vain idussansa.

Mitä proletariaatin etujoukkoon, kommunistiseen puolueeseen, tulee, niin se, haluamatta langeta

avanturismiin ei tietenkään voinut toiminnallaan korvata tuota puuttuvaa tekijää.

"Pelkällä etujoukolla — sanoo Lenin — ei voida voittaa. Vain pelkän etujoukon heittäminen ratkaisevaan taisteluun, niin kauan kuin ei koko luokka, kun laajat joukot eivät ole asettuneet joko etujoukon suoranaisen kannatuksen tai ainakin hyvänsuovan puolueettomuuden kannalle siihen nähden... ei olisi vain tyhmää, vaan rikoskin."

Tällaiset olivat seikat, jotka matkaan saattoivat työväenluokan perääntymisen ja vastavallankumouksellisten fasistien puolueen voiton Saksassa.

Näin siis fasistidiktatuurin pystyttäminen Saksassa on loppukädessä seuraus sosialidemokraattisesta yhteistyö-politiikasta porvariston kanssa Weimarin tasavallan koko olemassaolon aikana. Sosialidemokratia selitti monta kertaa, ettei sillä ole mitään sitä vastaan, jos Hitler tulee valtaan "perustuslaillista tietä". Helmik. 2 p., kun Hitler jo oli tullut valtaan *Vorwärts* selitti, että sellainen mies kuin Hitler ei voi olla valtakunnan kanslerina ilman sosialidemokraattien tukea. Samaa sanoi Wells maalisk. 23 p:nä parlamentissa esittämässään deklaratiossa, sanoen, että sosialidemokratialla on suuret ansiot "kansallissosialistien" kannalta katsoen, koska nimenomaan sosialidemokratian politiikan ansiosta Hitlerin on onnistunut nousta valtaan. Ei maksa puhuakaan Leipartista, Löbesta ym. sosialidemokratian johtajista, jotka täydellisesti kannattavat fasisteja. Kommunistit ovat osuneet oikeaan sanoessaan sosialidemokraatteja sosialifasisteiksi.

Mutta fasistidiktatuuri, jonka tukena on kansallissosialistien aseistetut joukkiot ja Teräskypärä, ja joka on alkanut kansalaissodan työväenluokkaa vastaan, kumoten proletariaatin oikeudet, murskaa samalla sosialidemokraattiset teoriat eduskuntaenemmistön valtaamisen mahdollisuudesta vaalitoiminnalla ja teoriat rauhallisesta sosialismiin kasvamisesta ilman vallankumousta. Se murskaa sosialidemokraattiset teoriat työväenluokan ja porvarisluokan yhteistyöstä ja "pienemmän pahan" politiikasta ja hävittää kaikki *demokraattiset* harhat laajoista työväenjoukoista. Se osoittaa, ettei valtio ole lainkaan mikään luokkien yläpuolella oleva laitos, vaan porvariston diktatuurin ase, että todellinen valtiovalta on — porvariston ja junkkerien nimissä hallitsevat ryntäysjoukkojen aseistetut sakit, Teräskypärä, poliisi, upseeristo. Työväenluokka varmistautuu itse todellisuudessa, että oikeassa ovat olleet kommunistit, kun he vuosikausia ovat taistelleet demokraattisia harhoja, sosialidemakraattista "pienemmän pahan" politiikkaa ja porvariston kanssa yhteistoimintaa vastaan.

Kuitenkaan ei Hitlerin alaston fasistidiktatuuri, joka on alkanut maassa kansalaissodan, voi ratkaista ainoatakaan nykyisen Saksan poliittista tai taloudellista kysymystä. Joukkojen puute ja kurjuus kasvaa päivä päivältä. Teollisuuden asema huononee, sillä hallituksen seikkailupolitiikka antaa vain vauhtia niin sisäisten kuin ulkoistenkin markkinain supistumiselle. Ei ole eikä voi olla olemassa minkäänlaisia perspektiivejä työttömyyden vakavampaan vähenemiseen. Ei ole mitään mahdollisuuksia antaa työtä ja virkoja kaikille kansallissosialistien kannattajille. Kansallissosialistien työpaikkoihin sijoittaminen, johtaa toisten työläisten eroittamiseen. Moratorion jatkaminen lokakuuhun asti ja maataloustuotteiden maahan tuonnin kontingentointi voivat vain hyvin pienen aikaa tyydyttää pientä kaikkein varakkainta talon-

poikain kerrosta, mutta eivät voi pysäyttää puutteen, kurjuuden ja tyytymättömyyden kasvamista laajain talonpoikaisjoukkojen keskuudessa. Demagogisilla esiintymisillä tavarataloja ja juutalaisten pääomaa vastaan ei voida auttaa puutteenalaista pikkuporvaristoa, jonka asema tulee huononemaan sikäli kuin proletariaatin ostokyky jatkuvasti alenee, mikä johtaa sisäisten markkinoiden edelleen supistumiseen. Hädänalaisten mikroskooppinen auttaminen leivällä ja rasva-aineella oli vain ääntenostolahjus vaalikamppailussa. Työttömyysavustuksen korottaminen kahdella markalla kuukaudessa on huononevan taloudellisen tilanteen johdosta otettava takaisin. Käy selväksi, *että Hitler johtaa Saksan yhä kiertämättömämmäksi käyvään taloudelliseen katastrofiin.*

Kansallissosialistinen liike syntyi ja kasvoi ennenkaikkea nationalistisena ja shovinistisena liikkeenä, jota johtivat keisarilliset upseerit ja virkamiehet, pikkuporvariston ja osittain talonpoikaiston liikkeenä Versaillesia vastaan. Hitlerin kaksikuukautinen vallassaolo on ollut shovinistista pauhinaa proletaarista internatsionalismia ja "maailman kommunismia" vastaan, se on ollut suhteiden kärjistämisen politiikkaa kaikkien valtioiden kanssa ilman valikointia. Tuollainen politiikka ei ole suinkaan vahvistanut vaan yhä heikontaa ja eristää Saksaa. Hallituksen yritys tällaisissa olosuhteissa rikkoa Versaillesin sopimus ja vaikkapa Itävallan yhdistämisellä saavuttaa ulkopoliittista menestystä nostaakseen arvovaltaansa joukoissa, joiden hätää ja puutetta se ei voi lieventää, johtavat vain koko kansainvälisen tilanteen yhäkin syvempään kärjistymiseen ja sodanvaaran tavattomasti kasvamiseen. Hitlerin hallituksen jokainen uusi päivä osoittaa yhä selkeämmin sen petoksen, jonka uhreiksi Hitleriä seuraavat joukot ovat joutuneet. Jokainen uusi päivä osoittaa yhä selvemmin, että Hitler vie Saksan *katastrofiin.*

Fasismin voittoa seurannut nykyinen hiljaisuus on väliaikainen ilmiö. *Huolimatta fasistiterrorista kasvaa vallankumouksellinen nousu Saksassa kiertämättömästi. Joukkojen vastarinta fasismia vastaan ei voi olla kasvamatta. Avoimen fasistidiktatuurin pystyttäminen, murskaten joukoissa kaikki demokraattiset harhat ja vapauttaen joukot sosialidemokratian vaikutuksen alta, tekee Saksan kehittymisen proletaariseen vallankumoukseen nopeammaksi.*

Kommunistien tehtävänä tulee olla selvittää joukoille, että Hitlerin hallitus vie maan katastrofiin. Nyt on enemmän kuin koskaan ennen välttämätöntä tarmokkaasti teroittaa joukoille, että työtätekevien joukkojen ainoa pelastus vielä suuremmasta puutteesta ja kurjuudesta, että ainoa keino *katastrofin* ehkäisemiseksi on proletaarinen vallankumous ja proletariaatin diktatuuri. On välttämätöntä taistella proletariaatin kaikkien voimien tiivistämiseksi ja sosialidemokraattisten ja kommunististen työläisten yhteisrintaman luomisen puolesta taisteluun luokkavihollista vastaan. On lujitettava puoluetta ja voimistettava proletariaatin kaikkia joukkojärjestöjä, *valmentaen joukkoja ratkaiseviin vallankumoustaisteluihin, kapitalismin kukistamiseen, fasistidiktatuurin kaatamiseen aseellisella kapinalla.*

* * *

Ylempänä sanottu lähtökohtanaan Kominternin TpK:n puhemiehistö hyväksyy Saksan kommunistisen puolueen keskuskomitean laatiman käytännöllisen toiminnan ohjelman.

Toukokuun ensimmäinen päivä

PROLETARIAATIN kansainvälisen solidaarisuuden ja kaikkien maiden proletaarien vallankumouksellisten voimien katselmuksen päivää vietämme nyt tilanteessa, jolloin kapitalistisen maailman talouspula on saanut ennenkuulumattoman laajuuden ja jolloinka toisaalta SSSR:ssä sosialistinen rakennustyö saavuttaa entistä suurempia voittoja.

Tänä proletariaatin voimien katselmuksen päivänä suuntautuu koko maailman työtätekevien voimakas myötätunto Neuvostoliittoa — kommunismin etuvartiomaata kohtaan. Tämä päivä myöskin osoittaa kuinka kaikissa kapitalistisissa maissa kiertämättömästi kasvaa luokkataistelu, vallankumouksellinen nousu.

Kapitalistinen maailma on joutunut taloudellisen pulan uuden kärjistymisen kauteen. Dollarin, tuon ei kauan sitten "koskemattoman lujan" valuutan romahdus on kumeasti kaikunut ei vain Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, vaan koko kapitalistisessa maailmassa. Ei kauan sitten kirjoitti "New York Times", että *"dollarin romahdus on häviöön päättynyttä sotaa pahempi"*. Amerikan valuutan romahdus aikaansaa kapitalistisessa taloudessa suuren kaaoksen, taistelu menekkimarkkinoista saa tällä hetkellä ennenkuulumattoman laajuuden, — taloudellinen taistelu voimistuu ja imperialismin ristiriitaisuudet kärjistyvät yhä voimakkaammin.

Jokainen päivä tuo tullessaan yhä uusia todisteita siitä, kuinka Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean XII täysistunnon arvio *kapitalismin suhteellisen vakaantumisen päättymisestä* on ollut täysin oikea. Pula raivoaa ennenkuulumattoman voimakkaasti. Kapitalistisissa maissa kymmenet vielä jotenkuten toiminnassa pidetyt sulatusuunit sammuvat, romahdusmaisesti laskee hiilen, teräksen ja valuraudan tuotanto. Kapitalistimaiden ulkomaankauppa supistuu kuukausi kuukaudelta. Toivottomuus selviytyä pulasta "taloudellista tietä" ajaa kapitalistit yhä päättävämmin etsimään tätä selviytymistietä sodasta. "V. 1914 jälkeen ei sotakuume ole vielä koskaan ollut niin suuri kuin nyt", kirjoitti joku aika sitten porvarillinen sanomalehti "Manchester Guardian".

"Aina silloin, kun kapitalistiset ristiriitaisuudet alkavat kärjistyä, suuntaa porvaristo katseensa SSSR:ään: eikö olisi mahdollista ratkaista kapitalismin yksi tai toinen ristiriita tai kaikki ristiriitaisuudet kokonaisuudessaan otettuna SSSR:n kustannuksella" (Stalin). Englannin kovakalloiset orjanomistajat ovat neuvostovastaisen leirin etujoukossa, he ovat kieltäneet neuvostotavarain maahantuonnin, he järjestävät imperialistista yhteisrintamaa hyökkäystä varten SSSR:ää vastaan. Mutta heidän tulee muistaa ensimmäinen interventio, joka päättyi niin onnettomasti heille! Älkööt myöskään unohtako sankarillisen Punaisen armeijamme suurta voimaa, armeijan, joka on varustettu parhaimmalla tekniikalla ja lujasti muistaa johtajamme tov. Stalinin sanat: "Tuumaakaan emme halua vierasta maata, mutta myöskään omaa maatamme emme luovuta verskaakaan kenellekään".

Toukokuun ensimmäistä päivää vietetään kaikissa kapitalistisissa maissa luokkataistelun kasvun merkeissä. Vallankumouksellinen liike kohoaa korkeammalle asteelle. Kommunististen puolueiden johdolla kasvavat taisteluluontoiset työläisten lakkoesiintymiset, sosia-

lifasistien vastustuksesta huolimatta, Puolassa, Tshekko-Slovakiassa, Englannissa, Ranskassa ja Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa ym. Suuret talonpoikaisjoukot ovat alkaneet liikehtiä. Kapinat imperialistisissa armeijoissa ovat tulleet monilukuisemmiksi. Englannin laivastokapinan jälkeen oli Hollannin laivastossa tapahtunut kapina peloittava ja varoittava merkki siitä, että sotilastakkiin ja merisotilaan pukuun puetut työläiset ja talonpojat pyrkivät muuttamaan imperialistisen ja interventsiosodan kansalaissodaksi. Saksan kommunistinen puolue taistelee sankarillisesti fasistidiktatuuria vastaan. Saksan verinen fasistidiktaattori ja hänen rosvolaumansa eivät voi pysäyttää historiallisten tapahtumain kulkua!

Saksan sosialidemokratian ja ammattiliittobyrokratian häpeällinen aseistariisuutuminen antaa sosialidemokraattisille työläisjoukoille kouraantuntuvan opetuksen. Kaikkien maiden proletaarit yhdistyvät kommunistisen Internationalen taistelulipun alla.

Neuvostojen maa juhlii tämän vuoden toukokuun ensimmäisenä päivänä merkitykseltään maailmanhistoriallisia voittoja. Leniniläisen puolueen ja suuren johtajansa tov. Stalinin johdolla, taistellen luokkavihollisia ja sen agentteja vastaan, on SSSR:n työväenluokka voittoisasti päättänyt ensimmäisen viisivuotissuunnitelmansa. Ennenkuulumattoman lyhyessä ajassa on luotu oma teknillinen perusta koko kansantalouden sosialistista uudestijärjestämistä varten. Neuvostoliitto on muodostunut mahtavaksi teollisuusmaaksi. Voittoisasti on ratkaistu proletaarisen vallankumouksen vaikein tehtävä — hajanaisen, pienen yksityistalonpoikaisen talouden saattaminen kollektivisoimisen tielle. Kollektiivitalousjärjestelmä on lopullisesti voittanut. "Kapitalististen maiden taloudellisen rappiotilan vallitessa, jolloin näissä maissa työttömyys, köyhyys ja nälkä kasvavat suunnattomasti — viisivuotissuunnitelman täyttäminen S.S.S.R:ssä ei viidessä vaan neljässä vuodessa (tarkemmin: neljässä vuodessa kolmessa kuukaudessa) on nykyajan historian suurimpia saavutuksia." (NKP(b):n KK:n ja KKK:n tammikuun täysistunnon päätöksestä).

"Tällä hetkellä me enimmän vaikutamme kansainväliseen vallankumoukseen taloudellisella politiikallamme" — sanoi Lenin v. 1921. Tehden yhteenvetoja ensimmäisestä viisivuotissuunnitelmasta KK:n ja KKK:n tammikuun täysistunnossa tov. Stalin lausui: "Viisivuotissuunnitelman saavutukset mobilisoivat työväenluokan vallankumouksellisia voimia kaikissa maissa kapitalismia vastaan."

Me olemme siirtyneet toiseen — luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan rakennustyön viisivuotiskauteen. Toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden ensimmäinen neljännes on jo takanamme. Tämä ensimmäinen neljännes on ollut uusia voittoja sosialistisen hyökkäyksen rintamalla. Jos otamme yhden kansantaloutemme tärkeimmistä rintamaosista — Leningradin raskaan teollisuuden, on se ensimmäisen neljänneksen aikana laajentanut edelleen tuotantoaan ja sen ohella täyttänyt tehtävät, jotka sille oli asetettu tuotantokustannuksien alentamiseksi.

Sosialistisen rakennustyömme saavutukset ovat olleet suuria, mutta vielä suuremmat tehtävät ovat edessämme. Kommunistisen puolueemme KK:n toukokuun 1:stä päivää varten julkaisemissa tunnuksissa on nämä tehtävät selvästi määritelty. *Pääasia on teollisuus- ja finanssisuunnitelmien kaikkien osoittimien täyttämisen ehdoton turvaaminen, kylvöjen mallikelpoisesti suorittaminen.* Tärkeintä on omaksua luomamme etummaisin

tekniikka, aikaansaada rautainen kuri, kohottaa työn tuottavaisuus, alentaa tuotantokustannuksia ja kohottaa sosialistisen maataloutemme satoisuus. Toukokuun ensimmäistä päivää on juhlittava taistelun merkeissä näiden tehtäväin puolesta.

Esimerkin voima on suuri. Kansainvälisen proletariaatin solidaarisuuden juhlan yhteydessä on meidän saatettava etummaisimpain tehtaiden, neuvostotilojen ja kollektiivisten talouksien kokemus kaikkien omaisuudeksi, voidaksemme saattaa sosialistisen hyökkäyksemme kaikki rintamaosat ojentautumaan näiden etummaisimpain rintamaosien mukaisesti, täytyy toukokuun ensimmäisen päivän muodostua myöskin hyvien kokemusten vaihdon ja tunnetuksi tekemisen päiväksi.

Täyttämällä tuotanto- ja finanssisuunnitelmat, taistellen sitkeästi jokaisesta tonnista metallia ja hiiltä kuin myöskin voimistamalla manufaktuuriteollisuutta ja tämän kevään kylvöjä — kohotamme me maamme työtätekevien joukkojen hyvinvointia, lujitamme maamme puolustuskuntoisuutta ja edistämme maailman vallankumouksen asiaa.

Luja proletaarinen kuri leniniläisen puolueemme riveissä on aina ollut varmin ja ratkaisevin ehto voitoillemme. Samoin myöskin nykyhetken suuret sosialistisen rakennustyön tehtävät voi puolueemme menestyksellisesti toteuttaa vain säälimättömästi taistellen luokkavihollista ja sen apureita, oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunisteja vastaan, terästäen vallankumouksellista valppauttaan, aseistaen jokaisen kommunistin leniniläisellä teorialla ja heittäen riveistään kaikki epäluotettavat, horjuvat ainekset.

Bolshevistisen puolueen leniniläinen johto tov. Stalinin ohjauksella on taannut meille suuret voittomme ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana. Toisen viisivuotissuunnitelman aikana johtaa leniniläinen puolue työväenluokan ja kollektivisti-talonpoikaiston uusiin, vielä suurempiin voittoihin, maailman proletaarisen vallankumouksen voittoon.

Satoisuuden kohottaminen on pääasia

ETELÄISET piirit ovat jo alkaneet vihanneksien ja juurikasvien kylvöt. Tänä vuonna kevät on aikainen, joten kaikki Neuvostoliiton piirit ovat vihannes- ja juurikasvikylvöjen joukkomitassa suorittamisen kynnyksellä.

Esikaupunkitaloudet kylvivät viime vuonna koko Neuvostoliitossa 467 tuh. ha, korjaten satona noin kaksi ja puoli miljoonaa tonnia vihanneksia ja perunaa. Tänä vuonna on tehtaiden ja osuuskuntien esikaupunkitalouksien tuotettava viisi miljoonaa tonnia vihanneksia ja perunaa.

On selvää, että tämä tehtävä — koota vihannes- ja juurikasviviljelyksiltä vihanneksia kaksi kertaa enemmän kuin viimevuonna — voidaan menestyksellisesti täyttää vain sillä ehdolla, että *todella bolshevistisesti taistellaan kylvöjen laadun ja satoisuuden ratkaisevasti kohottamisen puolesta.* Kasviviljelysten satoisuuden kohottamisen kysymykset ovat nyt solmukysymyksiä. Tämän vuoksi ei ole sallittava, että tehtailta vaadittaisiin *vain* määrällisten osoittimien täyttämistä. On välttämätöntä vaatia suunnitelman täyttämistä satoisuuden kohottamisen mielessä. Jokaisen tehtaan työläisten

täytyy tietää ei vain kylvöpinta-alan laajuus, vaan myöskin, kuinka paljon on satoisuutta kohotettava, *kuinka suuren vihanneksien ja perunan kokonaissadon puolesta he taistelevat.* Vasta silloin, kun työläisille selvitetään tehtävät ja kun jokainen työläinen ymmärtää, mitä hän voi saada osallistumalla työhön kasvitarhassa, voidaan luottaa asian onnistumiseen.

Ymmärtävätkö tämän tehtaiden johtajat, ammattiliitto- ja puoluejärjestöt?

Eivät läheskään kaikki!

Enemmän tai vähemmän tyydyttävästi ovat kylvöihin valmistautuneet tehtaat *Sirppi ja Vasara* (Moskova), Liitukombinaatti (Ivanovo), *Krasnyi Vyiborsets* (Leningrad). Tämän ovat ymmärtäneet myöskin *Jartsevskij manufaktur* tehtaalla työskentelevät toverit (Läntinen alue). He ovat kyenneet varaamaan esikaupunkitalouksille siemenet, kokeilleet siementen itäväisyyden, ajoissa ovat korjanneet traktorit, lannoittaneet pellot sekä valmistaneet hevoset kylvöihin. *Jartsevskij Manufaktur*-tehtaan, kuin myöskin muiden etumaisimpain tehtaiden työläisillä on takeet vihanneksien saannista ja on heillä kaikki perusteet laskea saavansa korkea sato.

Joissakin tehtaissa johtajat ovat jättäneet koko kysymyksen kasvitarhojen kylvöistä apulaistensa asiaksi, antamatta heille välttämätöntä apuaan, puolue- ja ammattiliittojärjestöt ovat taas "pesseet kätensä", olettaen todennäköisesti, ettei heille lainkaan kuulu vastuu työläisten vihanneksilla varustamisesta. He eivät näköjään vieläkään ymmärrä, että tällaisesta opportunistisesta välinpitämättömyydestä, tylsästä ja huolimattomasta suhtautumisesta tärkeään kysymykseen, josta riippuu työläisten varustelu, puolue tulee ankarasti rankaisemaan.

Olkaamme asiallisia. Pysähdymme kylvöihin valmistautumisen kysymykseen muutamissa tehtaissa, joiden johtajat ovat ansainneet kandidaattipaikan mustalle taululle.

Vallitsevista epänormaalisuuksista ilmoitetaan *Pravdalle* Ivanovosta *Punaisen lokakuun*-tehtaan esikaupunkitaloudesta, tehtaan, joka on johtava tehdas Ivanovin alueen Teikovskin piirissä.

Tekstiilikombinaatti ei ole valmistautunut kylvöihin. Perunan siementä puuttuu yli 80 tonnia samoin 12 tonnia sipulia; hevosille ei ole varattu minkäänlaista rehua. Pelloille on vedetty vain 40 % tarvittavasta lantamäärästä. Talouden hevoset ovat pimeissä ja ahtaissa liitereissä, kun samaan aikaan kombinaatin talleissa on 10 pilttuuta aivan tyhjänä. Kombinaatin hallinnollis-taloudellisen osaston johtaja Davidov ei ole antanut esikaupunkitaloudelle lupaa käyttää näitä tyhjiä pilttuita.

Esikaupunkitalous etsii liitua taimilavoja varten, hiiltä remonttipajaa varten, säkkejä siementen kuletusta varten, j.n.e.. Tätä kaikkea kombinaatissa on yli oman tarpeen, mutta esikaupunkitaloudelle niitä ei kuitenkaan anneta. Johtajan apulainen työläisten varustelun alalla, Rassivin, tuskin ollenkaan kiinnittää huomiota talouteen. *"Meidän tehtävämme on hankkia karttuunia eikä kasvattaa vihanneksia"* — selittävät opportunistisesti kombinaattiin kuuluvien tehtaiden johtajat. Kaikkia näitä epänormaalisuuksia lopuksi peittelee kombinaatin pääjohtaja, tov. Pavlytshev.

Voidaanko tosiaankaan millään puolustaa *Skorohod*-tehtaan (Leningrad) johtajaa tov. Bobrovia, joka jätti tehtaalle kuuluvan neuvostotila *Iskurin* oman onnensa varaan. Neuvostotila on kokonaan kylvöihin valmistumaton. Puoliakaan inventaariosta ei ole korjattu.

17 tuhannesta kasvilavan peitekehyksestä on kymmenentuhatta korjaamatta ja vailla laseja.

Skorohod-tehtaan kanssa "kilpailevan" *Bolshevik*-tehtaan tulee kylvää 3,500 hehtaaria. Tehtaan talouden pitäisi saada satona 27 tuh. sentneriä vihanneksia ja 350 tuhatta sentneriä jyvä- ja rehukasveja.

Mutta tämä on vain suunnitelma. Sillä kukaan, alkaen *Bolshevik*-tehtaan johtajasta, tov. Ruda'sta, aina tehdaskomitean puheenjohtajaan, tov. Bogdanoviin ja työläisvarustelun johtajaan, tov. Shpakoviin saakka, ei ole pannut rikkaa ristiin tämän taisteluohjelman toteuttamiseksi. On varustettu vain 70 % siemenistä. Puoliakaan talouden pelloista ei ole lannoitettu. Hevoset ovat keskinkertaista huonommassa kunnossa. Kymmenen hevosta on sairaana.

Traktorejakaan ei ole korjattu. Sanotaan: ei ole varakappaleita.

Kuka sitten valmistaa varakappaleita *Bolshevik-tehtaan* traktoreita varten? — Osoittautuu, että *Bolshevik*-tehdas itse!

Mihin tosiaankin luottavat vihanneksien ja juurikasvien kylvöjen valmistelussa häpeällisesti jälessälaahaavien tehtaiden talousmiehet ja puoluejärjestöt? *Ei suinkaan kontrollikomissien asiaan sekaantumiseen?!* Ja eivätkö ne todellakaan ymmärrä, että yliolkainen kylvöihin suhtautuminen, ja kylvöjen huono valmistaminen edellyttää huonoa satoa? Vaikka ne muutaman ajan kuluttua tarttuisivatkin asiaan, on se jo myöhäistä. *Tehtaiden työläiset ovat oikeutettuja jo nyt esittämään ankaran laskun tällaisille, luvalla sanoen, "johtajille"!*

Puolueen KK vaatii kaikkein ankarimpien keinojen, aina puolueesta eroittamiseen saakka, sovelluttamista sellaisten tuotantolaitosten johtajiin, jotka eivät ole valvoneet laitoksiensa vihannes- ja juurikasvikylvöihin valmistautumista.

Huhtikuun 11 p:nä toimeenpanoa valvova komissi kuuli useampien työläisten varusteluosastojen selostukset kylvöihin valmistautumisesta ja kiinnitti erikoista huomiota satoisuuden kohottamisen kysymyksiin ja tässä mielessä vastaavien käytännöllisten toimenpiteiden toteuttamiseen.

Viipymättä on ryhdyttävä työhön, ennenkuin se on myöhäistä, ja likvidoitava ne puutteet, joita tähän saakka on ollut. On ei vain varustettava tehtaiden ja osuuskuntien esikaupunkitaloudet siemenillä, vaan kasvitarhakylvöjen kaikki kysymykset tulee asettaa vakavasti päiväjärjestykseen. Kylvöihin on käytävä bolshevistisesti.

Tämä kaikki koskee ei vain tehtaita ja työpaikkoja, mutta myöskin maatalouselimiä. Maa-asiain Kansankomissariaatti vaikenee kasvitarhakamppailun suhteen. Ikäänkuin kysymys työläisten vihanneksilla varustamisesta voitaisiin ratkaista vain tehtaiden esikaupunkitalouksien kylvöjen kautta. Missä ovat kollektiivitaloudet ja neuvostotilat? Vihanneskylvöjen ohjelman tämä osa on hyvin huomattava ja sen pieninkin aliarvioiminen voi johtaa hyvin vakaviin seurauksiin.

Neuvostoliiton työläiset näyttivät ylpeydellä kollektivistien edustajakokouksiin Moskovassa ja eri alueilla kokoontuneille kollektivisteille sosialistisen teollisuuden suuria saavutuksia. Puolueen johdolla maamme proletariaatti on varustanut maataloutemme mitä monimutkaisimmilla koneilla, ja on se suurella innostuksella osallistunut maatalouden uudestirakentamistyöhön. *Tätä innostusta on hyväksikäytettävä myöskin omien esikaupunkitalouksien auttamiseksi.*

Aivan lähimpänä aikana voi työ-

läinen saada varusteluunsa lujiketta esikaupunkitalouksista varhaisvihanneksien, kurkkujen, sipulien j.n.e. muodossa. Ei kesällä tai syksyllä, vaan nyt heti hän voi niitä saada. Jokaisen alueen täytyy itse varustaa työläisensä varhaisvihanneksilla. Näiden vihanneksien pitkien matkojen päästä kulettaminen täytyy lopettaa. *"Mitä kylvät, sitä myöskin niität"* — talousmiestemme tulee lujasti omaksua tämä vanha totuus, silloin myöskin asian onnistuminen on taattu. Kylvöjen valmisteluissa näihin saakka esiintyneet puutteellisuudet on vielä korjattavissa.

Puolue- ja nuorisoliittojärjestöt kylvötöiden etujoukkoon! Kohottakaa voimakas sosialistinen kilpailu ja iskuruus henkilökohtaisen esimerkin ja innostuksen kautta.

Kylvöt on suoritettava ei vain määrällisesti, suunnitelmien mukaisesti, vaan on ne suoritettava myöskin koetelluilla siemenillä. Kaiken perustana täytyy olla — *kylvön korkean laadun, taistelun korkean satoisuuden puolesta.*

Myöskin ammattiliittojen täytyy voittaa tähänastinen jälellejääneisyytensä. Ne eivät ole vielä tähän saakka suhtautuneet kylvökysymykseen vakavasti. Kylvöihin ryhdyttäessä ammattiliittojen on taattava esikaupunkitalouksille ei vain kaaderijoukot, vaan mobilisoitava kylvöjen suoritukseen myöskin työläiset ja heidän perheensä. Sisäisiä mahdollisuuksia ja työläisten itsealotteellisuutta laajasti hyväksikäyttäen on voitto saavutettava.

Puolueen ja hallituksen päätös työläisten varusteluosastojen järjestämisestä ja suljettujen jakelupaikkojen alistamisesta tehtaiden hallintojen alaiseksi on muodostanut erikoisen edulliset ehdot kylvöjen suorittamiselle.

Koko kysymys on ihmisistä, bolshevistisesta johdosta, jokapäiväisestä käytännöllisestä avusta kasvitarhoille. Paperipäätösten aika on mennyt. *Jokaisen tehtaan johtaja on vastuussa kylvöjen onnistumisesta.*

Puolue tulee tarkistamaan rask. teollisuuden kansankomissariaatin, kevyen teoll. kansankomissariaatin ja Tsentrosojusin työläisvarusteluosastojen työtä sen mukaan, kuinka paljon kootaan vihanneksia kasvitarhoista. Näiden järjestöjen johtajain täytyy lujasti muistaa, että he ovat jääneet sallimattomasti jälkeen kasvitarhojen kylvöjen järjestelyssä.

Luokkavihollisen ja sen agenttien vastustuksen voittaen, ja laajoihin työläisjoukkoihin nojaten täytämme puolueen ja hallituksen asettamat tehtävät kylvöistä esikaupunkitalouksissa.

Viisimiljoonaa tonnia vihanneksia ja perunaa — ei yhtään vähempää!

K. VENTO

Bolshevistisen sanomalehdistön päivä

TOUKOKUUN 5 päivä v. 1912 ilmestyi ensimmäinen jokapäiväinen bolshevistinen sanomalehti Pravda. Tämän johdosta vietetään toukokuun 5 päivää yleisenä bolshevistisen sanomalehdistön päivänä. Ensikerran vietettiin Venäjällä sanomalehdistön päivää v. 1914, jolloin umpeutui kaksi vuotta Pravdan ensimmäisen numeron ilmestymisestä.

Tänä vuonna vietämme bolshevistisen lehdistön päivää ensimmäisen 5-vuotissuunnitelman yleismaailmallishistoriallisilla voitoilla ja toisen 5-vuotissuunnitelman ratkaisevien tehtävien toteuttamisella luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisessa.

Neuvostoliiton proletariaatin ja kollektivisoituneen talonpoikaiston jättiläisvoitot sosialismin rakentamisessa ovat tuloksena miljoonien työtätekevien luomistarmosta ja tov. Stalinin johtaman puolueen ja sen leniniläisen KK:n bolshevistisesta johdosta. Bolshevistisen lehdistön, joka on «puolueemme terävin ja voimakkain ase» (Stalin), osuus näiden voittojen saavuttamisessa on erittäin suuri.

Bolshevistinen lehdistö on aina ollut leniniläisen puolueen käsissä mitä mahtavin agitation, propagandan ja joukkojen järjestämisen ase. Raskaina maanalaisuuden vuosina ei se ainoastaan agiteerannut ja propageerannut marxilais-leniniläisen vallankumousteorian puolesta, vaan järjesti työtätekeviä joukkoja vallankumoukselliseen taisteluun tsarismia vastaan sosialismin puolesta. Lokakuun päivinä ja sen jälkeen on bolshevistinen lehdistö taistellut mitä päättävämmin proletariaatin historiallisen tehtävän toteuttamisessa — kapitalismin hävittämisessä ja kommunismin rakentamisessa. Bolshevistisen puolueen käsissä on painettu sana voimakas sosialistisen rakennustyön ase.

Rinnan sosialistisen rakennustyön kanssa on kasvanut bolshevistinen painettu sana niin määrällisesti kuin laadullisestikin. Sen «kasvussa kuvastuu sosialistisen talouden, teollisuuden, neuvosto-talouksien, työväenluokan, puolueen ja nuorisoliiton huimaava kasvu, maassamme tapahtuva kulttuurivallankumous, kaikkien vipusimien ja puoluetta työväenluokkaan ja laajoihin työtätekeviin joukkoihin yhdistävien siirtohihnojen lujittuminen. Se on menestystemme kiistämätöntä heijastusta» (Pravda).

Neuvostoliitossa tapahtuva painetun sanan kasvu on yksi jäävväämätön todistus siitä sankarillisesta luomistarmosta, työtätekevissä joukoissa piilevästä luovasta voimasta, joka kaikessa väkevyydessään voi purkautua vain proletariaatin diktatuurin vallitessa, vasta sen jälkeen kun on kukistettu riistäjien valta ja kaikki arvot valloitettu työväenluokan käsiin. Painetun sanan kasvu osoittaa kirkkaasti sitä valtavaa työtätekevien joukkojen poliittista ja kulttuurista kasvua, joka parhaillaan tapahtuu maassamme.

Historia on täysin oikeaksi todistanut Leninin sanat, jotka hän lausui polemiikissaan Suhanovia vastaan:

«Kun sosialismin luomiseksi vaaditaan määrättyä sivistystasoa (vaikka kukaan ei voi sanoa, minkälainen on tämä määrätty «sivistystaso»), niin miksi emme voi alkaa aluksi valloittamalla vallankumouksellista tietä edellytykset tätä määrättyä tasoa varten ja sen jälkeen työläis-talonpoiskaisvallan ja neuvostojärjestelmän pohjalla lähteä ottamaan kiinni toisia kansoja.»

Valloitettuaan vallankumouksellista tietä nämä edellytykset on Neuvostoliiton proletariaatti yhdessä työtätekevän talonpoikaiston kanssa bolshevistisen puolueen johdolla alkanut «ottaa kiinni toisia kansoja». Toteuttamalla ensimmäisen 5-vuotissuunnitelman neljässä vuodessa laski Neuvostoliiton proletariaatti sosialistisen talouden perustan, muutti maan takapajuisesta maatalousmaasta maailman etumaisempiin maihin kuuluvaksi teollisuusmaaksi ja parhaillaan «ottaa kiinni toisia kansoja» (etumaisempia kapitalistisia maita) mitä menestyksellisemmin teknillis-taloudellisessa suhteessa. Lukutaidottomuus on voitettu maan syrjäisemmilläkin sopukoilla ja työtätekevien kulttuurinen nousu tapahtuu väkevänä vyörynä laajojen työtätekevien joukkojen keskuudessa. Eilinen yksityistalonpoika, joka tsaarivallan aikana tunsi vain sahran ja puuäkeen, on muuttunut kollektiiviseksi maanviljelijäksi ja työskentelee nyt mitä monimutkaisemmilla maanviljelyskoneilla. Tehtaissa ja pelloilla kamppailevat nyt laajat työtätekevät joukot tekniikan valloittamiseksi sanan täydessä merkityksessä. Työ, joka ennen oli häväisty ja orjuuden merkkinä, on muuttunut kunnian, maineen ja sankaruuden asiaksi.

Kaikessa tässä on bolshevistisella sanomalehdistöllä erittäin suuri osuus. Se on uskollisesti täyttänyt Leninin sille antamaa testamenttia työtätekevien joukkojen valistamisessa ja opettamisessa «asumaan sekä rakentamaan talouttaan ilman tilanherroja ja ilman kapitalisteja» (Lenin).

Verrattaessa Neuvostoliiton painotuotteiden kasvua suurempien kapitalististen maiden julkaisutoiminnan määrään näemme, kuinka oikeassa olikaan Lenin, kun hän vakuutti, että sen jälkeen kun on vallankumouksellista tietä vallotettu edellytykset «määrättyä sivistystasoa» varten alkaa työläis-talonpoikaisvallan ja neuvostojärjestelmän pohjalla työtätekevien joukkojen laaja kulttuurinen rakennustyö.

Neuvostoliiton 15 vuoden olemassaolon aikana on julkaistu kirjallisuutta 376 tuh. nimikettä, joiden yhteinen painosmäärä on 4.115 milj. kappaletta.

Tsaari-Venäjän julkaisutoiminta viimeisen sadan vuoden aikana oli ainoastaan 250 tuh. kirja-nimikettä. Saksassa julkaistiin v. 1913 kirjallisuutta 35 tuh. nimikettä ja v. 1931 vain 24 tuh. nimikettä; Yhdysvalloissa ilmestyi v. 1914 — 12 tuh. nimikettä ja v. 1931 — 10,3 tuh. nimikettä; Ranskassa julkaistiin v. 1931 — 9,2 tuh. nimikettä, mutta Neuvostoliiton v. 1931 julkaisemien kirjojen nimikemäärä kohosi 53,5 tuh.

Nämä numerot osoittavat, että Neuvostoliitto on ensimmäisellä sijalla koko maailmassa kirjojen kustantamisen alalla. Tämän yhteydessä on välttämätöntä alleviivata, että meidän julkaisutoimintamme luonteenomaisena piirteenä on joukkokirjallisuus, kirjallisuus, jota lukevat miljoonat työläiset ja työtätekevät talonpojat. Vuonna 1931 julkaistujen 53,5 tuh. nimikkeen painosmäärä oli 835 milj. kappaletta. Tällaisia numeroita ei kykene esittämään yksikään «sivistyksellään» kerskuva kapitalistinen maa. Sillä siellä ei ole kirjallisuus laajoja työtätekeviä joukkoja varten, vaan «kymmenen tuhannen huipun» kylläistä sankaritarta varten joka kärsii ikävästä ja lihomisesta kuten Lenin sanoi.

Erikoisen voimakkaasti on kasvanut neuvostolehdistön luku- ja painosmäärä. Tsaari-Venäjällä ilmestyi 859 sanomalehteä, joiden yhteinen painosmäärä oli 2,7 milj. kappaletta. Neuvostoliitossa ilmestyi v. 1929 kaikkiaan 1.260 sanomalehteä, joiden painosmäärä 20.300.000 kappaletta. Vuonna 1932 kohosi sanomalehtien luku 6.775 ja yhteinen painosmäärä 38.800.000 kappaleeseen. Yksistään Pravdan painosmäärä kohosi viime vuonna 1.600.000 kappaleeseen.

Oikean leniniläisen kansallisuuspo-

litiikan toteuttamisen pohjalla on vähemmistökansallisuuksien julkaisutoiminta puhjennut erinomaiseen kukoistukseen. Ennen Lokakuun vallankumousta ei Venäjällä ilmestynyt juuri lainkaan kirjallisuutta vähemmistökansallisuuksien kielellä. Ja sekin, mikä ilmestyi, oli tsaarin sensuurin siivilöimä ja palveli tämän hirsipuupolitiikkaa. Vasta Lokakuun vallankumous aukaisi tien vähemmistökansallisuuksien taloudelliselle, poliittiselle ja kulttuurilliselle toiminnalle. Leniniläisen kansallisuuspolitiikan pohjalla kehittyy Neuvostoliitossa kansallinen kulttuuri, joka on muodoltaan kansallista, mutta sisällöltään sosialistista kulttuuria.

Vuonna 1925 julkaistiin Neuvostoliitossa kirjallisuutta 55 eri kielellä, v. 1929 — 67, v. 1930 — 72 ja v. 1931 — 83 kielellä. Ensimmäisen 5-vuotissuunnitelman aikana on useilla eri kielillä julkaistu Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin teoksia.

Tsaarivallan aikana tuskin voitiin puhuakaan vähemmistökansallisuuksien lehdistöstä. Lokakuun vallankumouksen jälkeen on vähemmistökansallisuuksien lehdistö kasvanut jättiläisaskelin. Yksistään Ukrainassa ilmestyi v. 1931 yhtä paljon sanomalehtiä, kuin koko tsaari-Venäjällä.

Mutta ei ainoastaan määrällisesti, vaan myös laadullisesti on bolshevistinen lehdistö kasvanut vuosi - vuodelta. Siinä on yhä vähemmän sitä «poliittista hälinää» ja abstraktisia mietelmiä yleisistä aiheista, mistä Lenin varoitti. Se on oppinut yhä paremmin sukeltautumaan asiain ytimeen, asettamaan kysymykset konkreettisesti ja mobilisoimaan joukot konkreettisten kysymysten pohjalla sekä yhdistämään nämä konkreettiset kysymykset sosialistisen rakennustyön vuorossa olevien tehtävien kanssa ja taisteluun puolueen päälinjan puolesta.

Sanomalehdistön laadullisen tason parhain koetin on sen taistelu puolueen päälinjan puolesta kaikenlaisia opportunisteja vastaan. Tässä taistelussa on sanomalehdistömme laadullinen taso huomattavasti kohonnut ja sen merkitys kasvanut. Taistelu oikeisto-opportunismia vastaan, joka on tällä hetkellä päävaarana, ja taistelu «vasemmisto»-intoilua sekä opportunistien kanssa sopuilevia aineksia vastaan, on osoittanut lehdistömme olevan tiukasti puolueen päälinjan kannalla. Oikeisto-opportunistien yritykset joku vuosi sitten tunkeutua keskuslehtiin, ja yritykset typistää itsekritiikkiä sekä suojata siltä rappeutuvia ja nahkansaluoneita aineksia, joihin he perustivat poliittisen luottamuksensa, on saanut sanomalehdistömme taholta päättävän iskun. Samoin on torjuttu «vasemmistolaisten» ryntäilyt lehdistössämme. Lehdistön aatteellinen taso taistelussa marxismi-leninismin puolesta, taistelu marxilais-leniniläisen opin painetusta sanasta vääristelyä vastaan on kohonnut. Se on antanut ratkaisevan iskun vastavallankumoukselliselle trotskismille ja sen jätteille, se on lyönyt Gusit, Kursit, Kuzmitshevit ym opportunistit ja porvarillisen «teorian» vaalijat painetun sanan alalla.

Tov. Stalinin johtaman puolueen ja sen leniniläisen KK:n johdolla on lehdistömme oppinut entistä päättävämmin kiinnittämään huomionsa sosialistisen rakennustyön kysymyksiin, mobilisoimaan ja järjestämään laajat työtätekevät joukot taisteluun puolueen ja hallituksen asettamien tehtävien suorittamiseksi. Se on yhä paremmin oppinut toteuttamaan Leninin neuvoa tuotannollisesta propagandasta. Se on oppinut yhä paremmin järjestämään työtätekeviä joukkoja sosialistisen rakennustyön kaikilla rintamaosilla ja suorittamaan sitä «asiallista, taitavaa, joukkojen kehitystasoon sovellutettua käytännöllisen kokemuksen luettelointia», josta Lenin puhui. Se on kehittänyt ja kohottanut laadullisesti bolshevistista itsekritiikkiä, se on oppinut taistelemaan sen tukahduttamista ja vääristelyä vastaan, se on oppinut paljas-

tamaan opportunistit ei vain avoimissa asemissa, vaan niiden piilopaikoissakin, jotka ovat hyväksyvinään puolueen päälinjan, mutta nurkan takana pitelevät puukkoa siihen iskeäkseen.

Viettäessämme bolshevistisen lehdistön päivää tulee meidän alleviivata ne valtavat saavutukset, jotka Neuvostoliiton lehdistöllä on taistelussa sosialistisen rakennustyön, puolueen päälinjan puolesta. Mutta tekisimme virheen, jos tyytyisimme tähän. On nimittäin todettava, että suurista saavutuksistaan huolimatta on lehdistössämme vielä joukko puutteitakin. Näiden puutteiden poistamiseen ja laajojen työtätekevien joukkojen mobilisoimiseen ja järjestämiseen entistä päättävämpään taisteluun puolueen päälinjan puolesta, on nyt huomiomme kohdistettava.

Ajankohdalla, jolloin olemme siirtyneet kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä lopulliseen likvidointiin, ja niiden syiden täydelliseen poistamiseen, jotka synnyttävät luokkaeroa ja riistoa sekä kapitalismin jätteiden voittamiseen taloudenhoidossa ja ihmisten tietoisuudessa, ja maan koko työtätekevän väestön muuttamiseen tietoisiksi ja toimeliaiksi luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi, kohoaa bolshevistisen painetun sanan merkitys ja osuus entistä enemmän.

Tätä uuden ajankohdan tilannetta vastaavalla tavalla on lehdistömme kohotettava niin määrälliset kuin laadullisetkin osoittimet. Meidän on päättävästi taisteltava kirjallisuuden ja sanomalehdistön levitysverkon parantamiseksi. Työläisten ja kollektivistien on asetettava joukkokontrollin alle kirjallisuuden ja lehtien levitysverkko, käyttäen tässä apunaan julkista sanaa. On paljastettava ne levityssolmut, postiosastot ja jakelupaikat, joissa suhtaudutaan yliolkaisesti kirjallisuuden ja lehtien levittämiseen. On osoitettava henkilökohtaisesti kuka missäkin paikassa on ilmenneen epäkohdan konkreettinen edustaja. Jokainen, joka on tehnyt itsensä syylliseksi kirjallisuuden ja sanomalehdistön levitystyön heikontamiseen tai jarruttamiseen, on leimattava häpeällä neuvostoyhteiskunnallisuuden edessä ja vedettävä asianvaatimaan edesvastuuseen.

Tämän yhteydessä on kohotettava taistelua paperiteollisuutemme edelleen kehittämisen puolesta. Jokaisessa paperitehtaassa on työläisten mobilisoitava voimansa ja kaikki sisäiset mahdollisuudet, jotta paperitehtaittemme tuotanto kohoaisi mahdollisimman korkealle. Tässä työssä on käytettävä apuna painettua sanaa. Sosialistisen kilpailun ja iskuruuden saavutuksia ja kokemuksia on selostettava lehdistön palstoilla ja tämän avulla mobilisoitava laajat joukot antamaan kaikkea tukea paperiteollisuuden kehittämiseksi. Paperiteollisuudessa käytettävien jätteiden (lumppujen, hylkypaperin ym) kokoamiseen on saatava laajat joukot. On muistettava, että tällätavoin me voimme paljon vaikuttaa paperiteollisuuden tempojen kiihdyttämiseen.

Kirjallisuuden ja sanomalehdistön levityksen alalla meidän on päästävä siihen, että jokaisella työläisellä ja kollektivistilla olisi mahdollisimman helposti ja vaivattomasti saatavana kirja tai sanomalehti nopeasti kasvavien kulttuuritarpeittensa tyydyttämiseksi.

Taisteluun lehdistön määrällisten osoittimien puolesta on kiinteästi sidottava taistelu laadun puolesta. Taistelu laadusta painetun sanan alalla on nyt yksi keskeisin tehtävä, kuten se on koko sosialistisessa rakennustyössäkin. Tässä suhteessa, vaikka lehdistömme taso laadullisesti onkin huomattavasti kasvanut, on merkittävä vielä joukko miinuksiakin. Varsinkin rivilehdistön (tehdas- ja piirilehdet) laadullisessa tasossa ilmenee vielä joukko puutteita.

Eräät bolshevistisen lehdistön renkaat eivät aina osoita kyllin nopeaa voimistumista niiden uusien tehtävien olosuhteissa, joihin nyt olemme

joutuneet, ryhtyessämme toisen 5-vuotissuunnitelman suurtehtävien toteuttamiseen. Niiden aatteellinen taso, ja bolshevistinen luokkavalppaus ei aina ole kyllin korkea. Äskettäin koolla ollut Leningradin alueen piirilehtien toimittajien neuvottelukokous totesi joukon puutteita tässä suhteessa rivilehtien työssä. Neuvottelukokous merkitsi, että piirilehtien bolshevistinen luokkavalppaus ei ole aina ollut riittävä eikä eräiden piirilehtien toimituksien puoluevastuunalaisuus kyllin tiukka, johtuen nämä heikkoudet siitä, ettei paikallisten puoluejärjestöjen ja lehtien itsensä taholta ole oikein arvioitu lehdistön osuutta ja merkitystä luokkataistelun kärjistymisen uusissa olosuhteissa. Useat lehtemme tyytyvät vain pelkkien faktojen esittämiseen siitä tai tästä kysymyksestä, mutta lyövät laimin puoluekantaisen kysymysten arvioinnin ja tarpeellisten johtopäätöksien tekemisen. Tällaista faktografiaa ilmenee varsinkin yhteiskunnallisen omaisuuden tuhojiin ja valtion hankintojen laiminlyöjiin nähden. Tämä ei kuitenkaan kelpaa meille. Se on trotskilaisuuden kahleissa kulkemista. Se tekee lehdistöstä, kuten Trotski aikoinaan opetti ja tahtoi, pelkän informaattorin ilman bolshevistisia hampaita, joka jättää luokkavihollisen koloonsa harjoittamaan neuvostovastaista taisteluaan.

Useat lehtemme ovat tähän asti rajoittuneet pääasiassa vain paljastavan ainehiston käsittelyyn, mutta lyöneet laimin parhaiden tehtaiden, neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien, puoluejatsheikkojen, kyläneuvostojen ja iskurien kokemusten ja saavutusten joukoille selostamisen ja tunnetuksi tekemisen. Useat lehdet ovat myös osoittaneet heikkoa aloitteellisuutta ja operatiivisuutta. Niiden taholta ei ilmene aina riittävää bolshevistista lujuutta ja päättäväisyyttä puolueen päätöksien toteuttamiseksi.

Erittäin heikko kohta on useissa lehdissämme joukkotyö. Piirilehtien toimittajien neuvottelukokous totesi, että varsinkin piirilehtien työssä on tällä alalla joukko puutteita. Työ kirjeenvaihtajien keskuudessa ei ole riittävä. Ei taistella päättävästi sanomalehdistön iskuruuden puolesta eikä ole tehty riittävää työtä maaseutukirjeenvaihtajien rivien puhdistamiseksi luokkavieraista aineksista.

Niiden puutteiden poistamiseksi korosti puheenaoleva neuvottelukokous tämän hetken perustehtävänä painetun sanan alalla rivilehdistön l a a d u n p a r a n t a m i s t a j a s e n t e k e m i s t ä t o d e l l i s e k s i a s e e k s i j o u k k o j e n m o b i l i s o i m i s e k s i j a j ä r j e s t ä m i s e k s i p u o l u e e n a s e t t a m i e n v u o r o s s a o l e v i e n t e h t ä v i e n t o t e u t t a m i s e k s i j a l u o k k a v i h o l l i s e n ſ y ö m i s e k s i s e n k a i k i s t a l y m y p a i k o i s t a.

Bolshevistisen lehdistön päivän vietto on sidottava kiinteästi näiden puutteiden poistamiseen. Lehdistön päivänä on propageerattava iskuruusaatteen puolesta ja saatettava jo olevat iskurit jatkamaan iskuruuttaan tuotannossa iskuruudella lehdistössä. Tunnus: «Jokainen iskuri kirjeenvaihtajaksi ja jokainen kirjeenvaihtaja iskuriksi!», on toteutettava. Jo olevaan miljoonaiseen kirjeenvaihtaja-armeijaan on saatava uusia iskureita tehtaista, neuvostotiloilta, kollektiivitalouksista, metsä- ja uittotyömailta, uusilta rakennusaloilta jne.

Sanomalehdistön päivän yhteydessä on myös tehostettava seinälehtien toimintaa. Tässä suhteessa on meillä vielä paljon heikkouksia. Seinälehtien lukumäärä tosin on kasvanut erittäin suureksi, mutta niiden laadullinen taso ei vielä ole kyllin korkea. Seinälehtien ilmestyminen on useilla paikoilla epäsäännöllistä eikä niiden ympärille ole mobilisoitu riittävää aktiivia. Näistä puutteista on nyt päästävä. Seinälehden tehtävänä on jatkaa painetun sanan tehtäviä «itse paikalla». Puoluejärjestöjen on tehostettava otettaan seinälehtien työn johtamiseksi ja niiden työn elävöittämi-

seksi ja konkretisoimiseksi. Seinälehtien on muututtava tehtaissa, kollektiivitalouksissa, pelloilla, metsä- ja uittotyömailla ym. teräväksi puolueen aseeksi joukkojen järjestämiseksi ja mobilisoimiseksi sosialistisen rakennustyön eteenpäin viemiseen ja luokkavihollisen lopulliseen tuhoamiseen.

Kaaderikysymys on myös yksi niistä kysymyksistä, joihin lehdistön päivän yhteydessä on huomio kiinnitettävä. Sanomalehtikaaderien määrä ja laadullinen taso on useissa lehdistömme renkaissa vielä epätyydyttävä. Varsinkin vähemmistökansallisuuksien lehdet tästä kärsivät. Tämän epäkohdan poistamiseksi on nyt kiinnitettävä vakavaa huomiota. On huolehdittava siitä, että bolshevististen lehtikaaderien kasvattamista voimistetaan, varsinkin rivilehdistöä varten.

NKP(b) :n KK :n päätöksen pohjalla piirilehtien kaaderikysymyksen oikein ratkaisemiseksi, on osallistutettava kirjeenvaihtaja-iskureita entistä päättävämmin toimitustyöhön. «Perustekijänä piirien toimitustyön tekijäin kaaderien muodostamisessa on kirjeenvaihtaja-iskurit, jotka saavat ohjauksen puoluevalistusverkostossa (piirien kirjeenvaihtoseminaarit ja konferenssikurssit, toimituskoulut ja myöskin kaunokirjallisten tuotteiden ilta-instituutit, paikallisten komm. yliopistojen lehtiosastot, kirja- ja kaunokirjallisten tuotteiden instituutti). Poliittisen toiminnan ja ammattitaidon kohottamiseksi piirien sanomalehtien perustoimitsijain keskuudessa, kuten säännöt edellyttävät on komennettava työntekijöitä joka vuosi kansallisten KK :n ja alukomitean järjestämille, puolitoista kuukautta kestäville kursseille» (NKP(b) :n KK :n päätös «Maaseudun piiri- ja paikallisista painotuotteista»).

Tätä KK :n päätöstä toteutetaan vielä liian heikosti. Esim. useissa kansallisissa tai sekapiireissä Leningradin alueella ei ole järjestetty suomenkielisten kirjeenvaihtajien keskuudessa KK :n edellyttämiä kirjeenvaihtoseminaareja tai ilta-instituutteja. Kuitenkin useissa suomenkielisissä piirilehdissä ja kansallisten sivujen toimituksissa kärsitään toimittajavoimien puutteesta. Lehdistön päivän yhteydessä, jolloin teemme yhteenvetoja saavutuksistamme ja arvostelemme puutteitamme, on tehtävä vakava käänne suomenkieliselläkin linjalla lehtikaaderien kasvattamiseksi KK :n päätöksen mukaisesti. Tässä vaaditaan alotetta ennenkaikkea piirilehtien itsensä taholta. Niiden on yhdessä paikallisten puoluejärjestöjen kanssa ryhdyttävä käytännössä toteuttamaan puheenaolevaa päätöstä.

Bolshevistisen lehdistön, voima on sen puoluekantaisuudessa. Sen juuret ovat syvällä työväenluokan keskuudessa. Bolshevistisella avomielisyydellä paljastaa se työssään ilmenneet heikkoudet, jotta se ne poistettuaan olisi kymmenkertaisesti voimakkaampi taistelussa puolueen johdolla työväenluokan historiallisen tehtävän toteuttamiseksi — kapitalismin hävittämiseksi ja kommunismin luomiseksi kaikkialla maailmassa.

Bolshevistisen lehdistön taistelutraditsionit ovat esikuvana muiden maiden kommunististen puolueiden lehdistölle niiden sankarillisessa taistelussa porvarillista järjestelmää, fasistista diktatuuria ja sosialifasistien petturipolitiikkaa vastaan. Bolshevistiselta puolueeltamme oppivat ne työtätekevien järjestämismetodit ja taistelukeinot proletariaatin diktatuurin puolesta.

Lehdistön päivänä tulee bolshevistisen lehdistön kohottaa kansainvälisen kasvatuksen lippu entistä korkeammalle. Kansainvälisen proletariaatin yhteistaistelun iskuprikaatina on Neuvostoliiton kommunistinen puolue. Ja kansainvälisen kommunistisen lehdistön mainehikasta kärkijoukon tehtävää suorittaa bolshevistinen lehdistö. Mitä paremmin se kohottaa taistelukuntoaan sosialistisen rakennustyön, maamme puolustuskuntoisuuden kohottamisen ja kansainvälisen kasvatuksen puolesta, sitä paremmin

se kykenee kunnialla kantamaan kansainvälisen kommunistisen lehdistön kärkijoukossa maailman vallankumouksen taisteluviiriä.

Toteuttamalla työssään tov. Stalinin 6 historiallista ehtoa, parantamalla työnsä laatua entistä enemmän tulee bolshevistinen lehdistö yhä terävämmäksi aseeksi puolueen käsissä taistelussa sosialismin puolesta luokkavihollisia ja sen apureita opportunisteja vastaan, taistelussa kapitalistien hävittämiseksi ja kommunismin luomiseksi kaikkialla maailmassa.

YRJÖ VALLIN

V. 1933 uitot Neuvosto-Karjalassa

NEUVOSTO-KARJALAN metsärikkauksien hyväksikäyttöä suuresti edistää se seikka, että hakattu puutavara voidaan edullisesti vesiteitse kuljettaa suoraan sahoille, muihin kulutuskeskuksiin sekä rautatien varteen.

Neuvosto-Karjalan alueella on lähes 3 tuhatta järveä. Lukuunottamatta pieniä metsäjärviä ja lampia, lähes 600 uittokelpoista jokea ja tuhansia uittokelpoisia puroja. Huomattavasti tulee puutavaran kuljetusta edistämään myös kesällä v. 1933 liikenteelle avattava Valkoisen meren kanava, sillä se avaa mahdollisuuden kuljettaa vesiteitse myöskin Pohjois-Karjalan puutavaran aina Kaspian mereen asti.

Vesiteiden runsaudesta johtuu se, että vuosittain lähes 90 % koko hakatusta puutavaramäärästä kuletetaan vesiteitse määräpaikkoihin.

Vaikka suurin osa Neuvosto-Karjalan uitoista on puro- ja jokiuittoa, niin on silti järviuitoilla myös huomattava osuus, sillä melkein jokaisella pääuittoväylällä on puutavara hinattava suurten järvien läpi.

Tsaristisen Venäjän aikana tapahtui hinaus suurten järvien yli melkein yksinomaan ihmis- tahi hevosponttoiden avulla, joka huomattavasti hidastutti uittojen kulkua ja useissa tapauksissa kesti uitto kahden kesän ajan.

Viime vuosien aikana, jolloin Neuvosto-Karjalan uitot ovat huomattavasti kasvaneet, on hinaustyöt kaikilla suurilla järvillä mekanisoitu 100 %, samoin on huomattavasti mekanisoitu niputus, lauttaus ja puutavaran maillenostotyöt. Suuria töitä on myös suoritettu purojen ja jokien perkauksen alalla ja paljon on rakennettu eri joille tammia ja patoja.

Kahden viimeisen vuoden, 1931 ja 1932, aikana on yksistään trusti K a r e l l e s käyttänyt varoja, purojen ja jokien perkaukseen 1,1 milj. ruplaa, tammien ja patojen rakentamiseen 1,6 milj. ruplaa, höyrylaivojen ja varppiveneiden ostoon ja rakentamiseen 564 tuhatta ruplaa, lotjien rakentamiseen 200 tuhatta ruplaa, niputus- ja lauttauskoneihin 316 tuhatta ruplaa, maihinnostokoneihin 585 tuhatta ruplaa sekä uittotyöläisten asuntojen, y.m. rakennuksien rakentamiseen 396 tuhatta ruplaa, siis yhteensä pääomasijoituksia tehty 4,8 milj. ruplan edestä. Paitsi mainittuja summia ovat trustit L e n l e s ja S e v s a p t r a n l e s käyttäneet myös useita miljoonia ruplia uittoväylien perkaukseen sekä uittotöiden mekanisoimiseen (tarkat tiedot näiden trustien käyttämistä varoista puuttuvat).

Parhaana todisteena siitä, miten suuressa määrin eri uittotöiden mekanisoiminen on auttanut uittojen kulkua, on v. 1932 uitto, joka käsitti 6,3 milj. kkm ja suoritettiin loppuun ennen määräaikaa ja paljon pienemmällä työvoimamäärällä kuin edellisen vuoden uitot.

V. 1932 työskenteli Neuvosto-Kar-

jalan uitoissa jo 26 höyrylaivaa, joiden yhteinen voimakkuus oli 4088 hevosvoimaa, ja 32 varppivenettä, yhteensä 870 hevosvoimaa. Sisäjärvillä kuljetettiin puutavaraa höyrylaivoilla ja varppiveneillä 2,6 milj. kkm. Valkoisella merellä 172 tuhatta kkm. ja uittojokien suista sahoille y.m. kulutuspaikoille 1,4 milj. kkm. Ihmis- ja hevosvoimalla hinattiin järvien yli koko Karjalassa viime vuonna vain noin 400 tuhatta kkm siis yli 90 % puutavarasta kuljetettiin järvien yli mekanisin keinoin. Paitsi puutavaran kuljetusta, kuljetettiin laivoilla suuret määrät ihmisiä ja elintarpeita. Eri mallisia niputus- ja lauttauskoneita työskenteli v. 1932 jo 60 kpl., josta määrästä Nelson mallisia 5 kpl., Albert mallisia 20 kpl, Sinisalo mallisia 34 kpl. ja 1 mahtava Rudsista v. 1931 lopussa asetettu Blokstad mallinen niputuskone. Kaikkiaan v. 1932 niputettiin ja lautattiin 1594 tuhatta kkm, josta määrästä koneilla 1350 tuhatta kkm eli 89,9 %.

Maallenostokoneita toimi v. 1932 kaikkiaan 31 kpl. josta määrästä metsätrusti Sevostles mallisia kintsejä 27, ja neljä suurta sähkömoottoreilla toimivaa elevaattoria, kaikilla näillä koneilla nostettiin maihin 1,3 miljoonaa kkm. Paitsi näitä koneita oli sahojen käytettävissä puutavaran maillenostoa varten 32 Bolinder mallista pystyelevaattoria, jotka nostivat vedestä lähes 8 milj. kkm. Ihmis- ja hevostyövoimalla nostettiin maihin lähes 700 tuhatta kkm. Siis jo v. 1932 oli puutavaran maihinnosto mekanisoitu 76 %.

Missä määrin v. 1932 alenivat tuotantokustannukset Karjalan uitoissa edelliseen vuoteen verrattuna, on vaikea tällä kertaa sanoa, sillä trustit eivät ole vielä saaneet valmiiksi vuositilinpäätöksiään. Ennakkotietojen perusteella usean metsäteollisuuspiirin alueella ovat tuotantokustannukset huomattavasti alentuneet ja uitot päättyivät paljoa aikaisemmin kuin edellisinä vuosina, josta oli se hyöty, että puutavarassa kiinni ollut pääoma saatiin aikaisemmin realisoiduksi.

V. 1933 uittosuunnitelman mukaan tulee Karjalassa uitettavaksi 7,2 milj. kkm eli 15 % enemmän kuin v. 1932. Tästä määrästä lankeaa Karelles'in osalle 3,5 milj. kkm, Sevsaptranles'in osalle 2,5 milj. kkm, Lenles'in osalle 800 tuhatta kkm ja loput 400 tuhatta kkm muiden pienempien järjestöjen osalle.

Niputus- ja lauttaussuunnitelma käsittää 2,3 milj. kkm, josta määrästä Karelles 934 tuhatta, Sevsaptranles 446 tuhatta, Lenles 773 tuhatta ja muut järjestöt 147 tuhatta. Niputus- ja lauttauskoneita tulee työskentelemään kaikkiaan 62, josta määrästä Volgan metsätrustin mallisia 9, Nilson mallisia 5 kpl, Albert mallisia 32 kpl. Blokstad mallinen ja 15 kpl Sinisalon niputuskoneita. Niputus ja lauttaus on suunniteltu mekanisoitavaksi 100 %.

Puutavaran kuljetuksessa tulee työskentelemään kaikkiaan 26 höyrylaivaa ja 41 varppivenettä, jotka tulevat sisäjärvillä ja Valkoisella merellä ja Valkoisen meren kanavalla sekä jokien suusta sahoille kuljettamaan yhteensä 5,2 milj. kkm puutavaraa.

Paitsi sahalaitoksia on suunniteltu maalle nostettavaksi 2,5 milj. kkm. josta määrästä Karelles 878 tuhatta, Lenles 157 tuhatta, Sevsaptranles 1314 tuhatta ja muut järjestöt 151 tuh. Puutavaran maihinnostossa mekanisoidaan työt: Karelles — 100 %, Lenles — 100 % ja Sevsaptranles noin 50 %. Kaikkiaan tulee maihinnostossa työskentelemään 39 konetta, josta määrästä höyrykoneilla ja sähkömoottoreilla toimivia vintsejä 32 kpl, makaavia elevaattoreita 5 kpl, pystyelevaattoreita 1 kpl ja yksi Nord-Vest mallinen nostokone.

Pääomasijoitukset yksistään trusti Karelles'in linjalla tekevät uitto-

jen alalla v. 1933 3 milj. ruplaa. Tästä summasta tullaan käyttämään: jokien ja purojen perkaukseen 737 tuhatta ruplaa, tammien ja patojen rakentamiseen 373 tuhatta rpl., laivojen ja varppiveneiden hankintaan 828 tuhatta, lotjien rakentamiseen 404 tuh., niputukseen ja lauttauksen mekanisoimiseen 198 tuhatta, maihinnoston mekanisoimiseen 70 tuhatta, työläisasuntoihin y.m. rakennuksiin 340 tuhatta ruplaa ja erilaisiin tarkoituksiin 39 tuh. ruplaa.

Työvoimaa on suunniteltu tarvittavan II vuosineljänneksellä kaikkiaan 32,163 henkeä, josta määrästä Karelles 14,153, Lenles 2,790 ja Sevsapfranles 13,785 Paikallista työvoimaa tulee uitoissa työskentelemään 13,436, vakinaisia metsätyökaadereita 2,450 henkeä ja Karjalan ulkopuolelta on värvättävä 16,485 henkeä. III vuosineljänneksellä tarvitaan uitoissa vain yhteensä 16,485 työläistä. Ulkopuolelta värvättävän työvoiman suuri määrä johtuu pääasiallisesti siitä, että pitkin Uikujoen ja Uikujärven rantoja on viime ja tämän vuoden aikana sellaisilla paikoilla, jotka joutuvat veden alle Valkoisen meren kanavan rakentamisen yhteydessä, hakattu yli 2 milj. kkm puutavaraa, joiden hinaukseen Uikujärvellä ei ole saatu tarpeeksi laivoja, ja josta puutavaramäärästä suuri osa tullaan nostamaan maihin sellaisilla paikoilla, joissa maillenostotöitä ei ole mekanisoitu eikä useassa tapauksessa yhden vuoden takia kannata mekanisoida. Yksin näihin töihin tarvitaan koko kesän ajan 10,800 työläistä.

Työntuottavaisuus on v. 1933 uitoissa suunnitelman mukaan kohotettava 9 % ja tuotantokustannuksia on alennettava 4 % v. 1932 verrattuna.

V. 1933 onkin päähuomio puolueemme ja hallituksemme ohjeiden mukaan kiinnitettävä uittojen laadullisten osoittajien toteuttamiseen. Karjalan uittojärjestöillä on kaikki mahdollisuudet alentaa tuotantokustannuksia huomattavasti enemmän kuin suunnitelma edellyttää, sillä jos kaikkia niitä koneita, jotka ovat uittojärjestöjen käytettävissä, tullaan käyttämään oikein, niin uittoihin tarvitaan työvoimaa paljon vähemmän ja ne voidaan loppuun suorittaa ennen määräaikaa kuten viime vuonnakin.

Heti uittojen alussa on kaikki työvoima järjestettävä brigadeihin vedettävä sosialistiseen kilpailuun.

Kaikkien Neuvosto-Karjalan järjestöjen on käytännöllisillä toimenpiteillä aikanaan taattava uitto puroja pikkujokia myöten pääväylille, sillä jos alku-uitot suoritetaan aikoinaan, vapautuu huomattava osa työvoimasta kevätkylvöihin y.m. maataloustöihin.

Luokkavihollisemme vehkeilyt ja sabotaasi on heti paljastettava ja julistettava armoton taistelu kaikkia luokkavihollisiamme vastaan.

Neuvosto-Karjalan, joka viime vuonna sai Neuvostoliiton mitassa ensimmäisen palkinnon uitosta, on tänäkin vuonna saatava ensimmäinen paikka.

Y. S.

Lenin puolueen rakentajana kirjeittensä valossa

EPÄTÄYDELLISEKSI jää kuva Leninin osuudesta bolshevikkipuolueen rakentamisessa, jos ei ole tutustunut hänen kirjeisiinsä. Valikoima niitä on hänen Koottujen teostensa toisen (ja kolmannen) painoksen osissa XXVIII ja XXIX. — Venäjää taitavat toverit ovat tietysti niihin jo tutustuneet. Aikomukseni on esittää joitakin näytteitä siitä, kuinka Lenin sen lisäksi, mitä tunnemme hänen kirjoistaan ja kirjoituksistaan, alustuksistaan ja puheenvuoroistaan, sekä niistä lukuisista muistiinpanoista, joissa kuvataan hänen persoonallista vaikutustaan kokouksissa, neuvotteluissa ja henkilökohtaisissa kohtauksissa, — kuinka Lenin kirjeittensä kautta vaikutti sieltä käsin, missä milloinkin oli (Siperiasta, emigratiosta), kuinka hän viipymättä reagoi, kun havaitsi virheitä tai puolueen linjalta poikkeamisia, kuinka hän neuvoi ja ohjasi, haukkui ja varotti, ja kuinka hän kontrolloi, että jokainen täyttää tehtävänsä, että tulee tehdyksi oikealla tavalla. Erityisesti haluaisin kiinnittää vastuunalaisten puoluetoimitsijain ja puolueen rakentamisen opettajain huomion näihin kirjeisiin. Niiden elävä, persoonallinen sävy tekee lukijaan aivan erikoisen — innostavan, velvoittavan vaikutuksen.

Kirjeet on julaistu aikakausittain; suomennoksessa seurataan samaa järjestystä kuin Kootuissa teoksissakin. Eri osastojen otsakkeet ovat samat kuin venäläisessä tekstissä. Huomautettakoon, että lukuisia poliittisesti tärkeimpiä Leninin kirjeitä on siroteltuna Koottujen teosten useimpiin osiin; niitä ei myöskään tässä kokoelmassa esitetä. Kaikkia kirjeitä ei esitetä kokonaisuudessaan; vain tärkeimmät kohdat, joihin suomentaja on liittänyt selityksiä Leninin teosten selitysten mukaan. Huomautettakoon vielä, että lukijalla täytyy tietenkin olla jonkinlainen NKP(b):n historian ja Leninin kirjoitusten tuntemus, jos mieli täysin ymmärtää niiden merkitys. Huomautettakoon myös, että käännöksessä on säilytetty sana «sosialidemokratia», joka Leninin suussa silloin merkitsi samaa kuin vallankumouksellinen marxilaisuus, kommunismi.

Koottujen teosten XXVIII osa käsittää 232 kirjettä, marraskuusta 1895 marraskuuhun 1910. Selityksineen 574 sivua, lisäksi hakemistot. Kirjeet on jaettu seuraavaan kuuteen jakoon: 1) Pietarin aika (1895); 2) karkoitusaika (1897—1899); 3) «Iskran» ja «Zarjan» aika (1900—1903); 4) V. s-d. TP:n II puoluekokouksen ja hajaannuksen aika (1903—1904); 5) vallankumousaika (1905—1907); 6) taantumusaika (1908—1910).

I. PIETARIN AIKA 1895

Lenin on Pietarissa 1893—97, toimii «Työväenluokan vapautusliitossa», käy eri paikkakunnilla, pistäytyy ulkomailla, jossa «Työn vapautusryhmän» jäsenten (Plehanov, Axelrod ym) kanssa sopii kirjallisuuden julkaisemisesta, tutustuu lehtitekniikkaan ym. «seuraa otteita kahdesta kirjeestä P. Axelrodille, Zurichiin. Ensimmäinen on kirjoitettu marrask. alussa toinen puolivälissä v. 1895.

«Te kai haukutte minua viivytyksestä. On ollut joitain päteviä syitä.

Kerron järjestyksessä. Kävin ensin Vilnassa. Keskustelin sakin kanssa julkaisusta[1]). Enemmistö hyväksyy sellaisen esityksen aatoksen ja lupaavat avustaa ja hankkia ainehistoa. Niiden mieliala ei yleensä ole luottava (muistan Teidän lauseenne po-

liittisista provinseista*): katsotaanpa, mukamas, vastaako agitatio-taktikkaa, taloudellisen taistelun taktiikka. Minä korostin ennenkaikkea sitä, että se riippuu meistä**).

Sitten. Olin Moskovassa. Ketään en tavannut, sillä «elämän opettajista»[1]) ei hiiren hiiskausta. Lieneekö eheänä? Jos tiedätte jotain hänestä ja teillä on osote, niin kirjoittakaa hänelle, että lähettäisi meille osotteen, muuten emme voi löytää sieltä yhteyksiä. Siellä oli suuria pogromeja [2]), mutta kaipa joku säilyi, eikä työ keskeydy. Meillä on siellä materiaalia — kuvauksia joistakin lakoista. Jos ette ole saaneet, niin kirjoittakaa, me lähetämme.

Sitten olin Orehovo-Zujevissa. Erittäin originaaleja***) paikkoja, jollaisia usein tapaa keskeisellä teollisuusalueella: puhdas teollisuuskaupunki, kymmeniä tuhansia asukkaita, jotka elävät pelkästään tehtaasta. Tehtaan hallinto on ainoa esivalta. Kaupunkia «hallitsee» tehtaan konttori. Kansan jakaantuminen työläisiin ja porvareihin — mitä terävin. Työläisten mieliala siksi varsin oppositiohenkinen, mutta äskeisen pogromin [3]) takia on siellä jälellä vain vähän sakkia ja kaikki merkit viittaavat, että yhteys on vaikea. Muuten kirjallisuutta voimme hankkia.

Edelleen. Viivytys johtuu paikallisista hankaluuksista. Se myös selittää lähetettävän materiaalin niukkuuden.

Minua ei miellytä osote Zurischissä. Ettekö voi saada toista — ei Sveitsissä, vaan Saksassa. Se olisi paljoa parempi ja turvallisempi».

Sitten seuraa yksityiskohtia osotteista, rahoista, painoväreistä, sifferi-avaimista jne.

Toisessa kirjeessä on ensin «tekniikan» asioita. Sitten jatkuu:

«Lähetän teille Torntonin lopun[1]). Meillä on materiaalia lakosta 1) Torntonilla, 2) Lafermilla, 3) Ivanovo-Vosnesenskin lakosta, 4) Jaroslavin lakosta (työläisen kirje, hyvin kiinnostava), Pietarin mekaanisesta kenkätehtaasta[2]). En lähetä niitä, sillä ei ole ollut aikaa kopioida enkä arvele ennättävän ensimäiseen numeroon. — Meillä on yhteys narodovoltsien kirjapainon kanssa, joka jo on julkaissut kolme kappaletta (ei meidän) ja ottaa yhden meidän. (Lähettäkää, jos on materiaalia työväen broshyria varten. Painavat kernaasti)[3]). Aiomme julaista lehden[4]), johon materiaali menee...»

Teidän Iljin.

II. KARKOTUSAIKA 1897—1899

Leninin kirjeissä Shushenskojesta Siperiasta käsitellään teoreettisia ja

*) Provinssi — maakunta. Käytetään merkityksessä: syrjäseutu, pääkaupungin vastakohtana. — Suomentaja.

**) Huomattakoon tämä lause, joka tarkoittaa samaa, kuinka mitä me nyt nimitämme "subjektiiviseksi tekijäksi": edellytykset on, riippuu meistä, kykenemmekö kehittämään taisteluja! — Suomentaja.

***) Originaali — omaperäinen, erikoinen. Suom.

[1]) Julkaisun nimi oli "Rabotnik" ja ilmestyi sitä kolme numeroa 1896—98.

[2]) Sponti, E. I. (synt. 1863), ent. upseeri, 1894—95, toimi Moskovan "Työväenliitossa"; syks. 1895 matkusti Leninin kanssa ulkomaille; jouluk. vangittiin ja 1879 karkotettiin Arkangelin lääniin. Sitten ei hänestä ole tietoja.

[3]) Moskovassa ja läänissä vangittiin sos. demokraatteja.

[1]) Torntonin lakkoa Pietarissa koskevan kirjoituksen jako.

[2]) Tämä ainehisto käytettiin julkaisun ("Rabotnik") toisessa kaksoisnumerossa (N:o 3—4).

[3]) Tammik. 1895 muodostettiin Pietarissa n.s. nuorten narodovoltsien ryhmä, joka sai kirjapainon vanhoilta. Ne lähestyivät marxilaisia. Lenin kävi niiden kanssa neuvotteluja kirjapainon käyttämisestä. Siinä painettiin Leninin kirjanen "Sakkoja koskevan lain selitys".

[4]) Jouluk. 8 p. oli lehden ensimmäinen numero painovalmis. Siinä oli Leninin kirjottama ohjelmakirjoitus, jossa käsiteltiin itsenäisen työväenpuolueen välttämättömyyttä ja taistelua poliittisen vapauden puolesta sosialismin saavuttamisen välineenä. Sitten oli kirjoituksia lakoista, hallituksen mielivaltaisuuksista "Lukutaidon komiteaa" vastaan, Engelsin kuolemasta ym. Jouluk. 21 (9) p. vasten yöllä vangittiin Lenin tovereineen ja poliisi sai käsiinsä käsikirjoitukset.

kirjallisuutta koskevia kysymyksiä, sekä taistelua ekonomismia vastaan (Kuskovan «Gredo»). Hän kirjoitti siellä teostaan «Kapitalismin kehitys Venäjällä». Kirjeissä on pitkiä lausuntoja teoreettisista ja poliittisista kysymyksistä. M.m. puhutaan «laillisten marxistien» lehdestä «Natshalo» (Alku), jota ilmestyi 5 numeroa v. 1899. Se lakkautettiin.

Lenin julkaisi siinä yhden luvun kirjastaan. Kirjeissään käsittelee Lenin m.m. Kautskyn uutta kirjaa «Agraarikysymys» ja arvostelee Bulgakovia, joka — «legaalinen marxisti» — arvostelee Kautskya revisionistiselta kannalta; hän erkanikin sitten tykkänään marxismista.

Potresov oli kirjoittanut, että Leninin kirja «Kapitalismin kehitys Venäjällä» pitäisi saada saksaksi, mutta Lenin ennusti oikein — että tokkopa nuo välittävät. Erimielisyyttä näyttää myös esiintyneen Leninin ja Potresovin kesken Struvesta.

Kirjeistä A. N. Potresoville, joka silloin oli karkotuspaikallaan Orlovissa, Vjatkan läänissä, suomennettakoon seuraavaa:

2 p. syysk. 1898.

«Sain kirjeenne elok. 11 p:nä ja kirjaluettelon sekä ristisiteen «Archia» «Tunnetun taloustieteilijän» kirjotus on erittäin kiinnostava ja mainiosti laadittu. Kirjoittajalla on ilmeisesti ollut käytettävänä rikkain aineisto, joka onneksi, on sattunut hänen käsiinsä. Ylipäänsä on hän lehtialalla melkeinpä parempi kirjoittaja kuin puhtaasti taloustieteellisellä alalla. «Archin» on yleensä kiinnostava aikakauskirja, minä tilaan sen ehdottomasti ensi vuodeksi[1]). Haluaisin myös tilata jonkin englantilaisen julkaisun, aikakauskirjan tai (viikko) lehden; ettekö voi neuvoa, minkä valitsisi. Minä en ollenkaan tunne, mikä olisi kiinnostavin Englannin lehdistä ja saatavissa Venäjälle.

Oletteko panneet huomiota «Russkoje Bogatsvossa» (2:ssa viime kirjassa) oleviin N. G:n kirjoituksiin «materialismia ja dialektista logiikkaa» vastaan[2]). Erittäin kiinnostava — kielteiseltä kannalta. Minun täytyy tunnustaa, että en ole pätevä kirjoittajan herättämäin kysymysten alalla, ja minua suuresti ihmetyttää, miksi «Piirteitä materialismin historiasta» kirjan tekijä[3]) ei venäläisessä kirjallisuudessa esiinny päättävästi uus-kantilaisuutta vastaan, vaan antaa Struven ja Bulgakovin väitellä tätä filosofiaa vastaan yksityiskohdissa, ikäänkuin se jo olisi syöpynyt venäläisten oppilaiden[4]) katsomuksiin. Varmastikin saataisiin tilaa filosofisille kirjoituksille useammassakin aikakauskirjassamme, ja kirjan voisi vapaasti julaista. Hänen väittelynsä Bernsteinin kanssa Konrad Scmid[t]ista kiinnostaa minua erikoisesti, ja minä valitan suuresti, ettei mitenkään voi saada «Aikaa»[5]). Olisin Teille kovin kiitollinen, jos voisitte auttaa minua tässä asiassa. Tietenkin olisi aivan riittävää, jos saisi sen lehden lyhyeksikin ajaksi. Eikö Teillä ole sitä «Uuden ajan» («Novoje Vremja») numeroa, jossa oli (joku vuosi sitten) saman tekijän kirjoitus Hegelistä (30 vuotta tämän kuolemasta — jotain sen tapaista)[6]). «Uutta Aikaa» en saa minä eikä kukaan täkäläisistä tovereista, vaikka Pietarista lupasivat lähettää! Piru vieköön kaikki nämä turhaan lupaajat!

Kiinnostava on vielä «Ruskoje Bo-

---

[1]) Kyseessä on tri H. Braunin Berlinissä julkaisema "Yhteiskunnallisen lainsäädännön ja tilaston arkisto". Artikkelin kirjottaja oli todennäköisesti P. Struve.

[2]) N. G. — Shitlovski, myöhemmin sosialisti-vallankumouksellisten (eserräin) puolueen perustajia.

[3]) Plehanov, jonka nimeä Lenin ei mainitse sensuurisyistä. — Lenin tässä jo arvostelee Plehanovia sen johdosta, että tämä suhtautuu sopuillen Struveen, jota vastaan Lenin jo 1894 kirjoitti.

[4]) "Oppilaat" — narodnikkien antama pilkkanimi marxilaisille (Marxin oppilaat), jotka sitä rupesivat käyttämään sopivana peitenimenä, sensuurisyistä.

[5]) "Neue Zeit" ("Uusi Aika"), Kautskyn toimittama Saksan s.d. viikkolehti.

[6]) Plehanovin kirjotus Hegelin kuoleman 60-vuotismuiston johdosta (Lenininiltä on päässyt kirjoitusvirhe).

gatsvossa» (heinäk.) Ratnerin kirjotus «Kapitaalista»[7]). Minua enimmin kuohuttaa tällaiset kultaisen keskitien rakastajat, jotka eivät uskalla suoraan esiintyä heille vastenmielisiä oppeja vastaan, kieroilevat, tekevät «korjauksia», sivuuttavat peruskohdat (kuten opin luokkataistelusta) ja kiertelevät yksityiskohtain vaiheilla.

Toisen kirjottajan kirjotukset «Uudessa Ajassa» yhteiskunnallisista liikkeistä Venäjälle ovat myös, nähtävästi, erittäin kiinnostavat: Te saitte minut ihan kiihtymään muistuttamalla niistä[8]). «Ja näkee silmä, niin...» Jos oikein ymmärsin Teitä, niin tämän kirjottaja lausuu ajatuksen, jonka jo on toisessa paikassa esittänyt (Venäjän proletariaatin poliittisen eristäymisen vaarasta). Minusta näyttää, että «yhteiskunnasta eristäytyminen» ei suinkaan vielä merkitse välttämättä «isoleerautumista», sillä on yhteiskunta ja yhteiskunta: taistellen narodnismia ja kaikkia sen vesoja vastaan oppilaat sen kautta lähestyvät niitä vasemmistolaisia, jotka ovat taipuvaiset ratkaisevasti katkaisemaan välinsä narodnikkien kanssa ja pysyvät johdonmukaisesti kannallaan. Tokkopa oppilaat rupeisivat ehdottomasti välttämään tällaisia. Pikemmin päinvastoin. «Sopuileva» (tai, paremmin, liittolais-) suhde tällaisten kanssa olisi aivan paikallaan, mielestäni, sodittaessa narodnismia ja kaikkia sen ilmauksia vastaan.

Kirjoittakaa. Puristan kättänne.

V. Uljanov.

Niin, Tehän jo soditte, niin että sivullistakin hirvittää: kepein jne![9]) Onneksi Itä-Siperia kai jää sotaisuudessa vähän jälkeen Vjatkan läänistä.»

(Jatkuu).

M. JOELSON

Nykyinen maailman talouspula Marxin oppien valossa

(Jatkoa edelliseen numeroon)

EI mikään muu osoita niin selvästi Marxin teorian voittokulkua kuin porvarillisen tieteen täydellinen vararikko, sen itsepintaisesti yrittäessä selvittää nykyisen talouspulan syitä, sen etsiessä reseptiä tai keinoa pulan parantamiseksi. Porvarillisen tieteen alennustilaa, sen täydellistä saamattomuutta kuvaa selvästi se, että nykyajan virallinen porvarillinen tiede ei ole päässyt yhtään pitemmälle kuuluisuutta vaille jääneiden Ricardon seuraajain mietteitä, joiden johdosta Marx kirjoitti, että he "etsivät maailman markkinoiden suuria rajumyrskyjä, joissa purkautuisivat esiin porvarillisen tuotantoprosessin kaikkien ainesten ristiriidat, näiden myrskyjen syntyä ja ehkäisykeinoja he etsivät tämän prosessin kaikkein ylimalkaisimmasta ja abstraktisesta piiristä, nimittäin rahankierron piiristä"[24]). Samoin kuin silloinkin porvarilliset taloustieteilijät näkevät nykyäänkin vain "pulien kaikkein yleisimmät ja silmäänpistävimmät ilmaukset — yleisen ja äkillisen hintojen laskun, joka on

[7]) Ratner, M. B. (1871), menshevikki.

[8]) Kyseessä on P. Axelrodin kirjotus, jossa jo ilmenee tulevan menshevikin henkeä.

[9]) Lenin tekee pilaa marxilaisten ja narodnikkien kiivaista väittelyistä karkotuspaikalla.

[24]) Marx, Poliittisen taloustieteen arvostelua, siv. 254.

seurauksena niiden enemmän tai vähemmän yleisestä ja pitkällisestä kohoamisesta".[25]) Tunnettua on, että vielä nykyäänkin yleisimpänä ja laajimmalle levinneenä pulan syiden selvityksenä on porvarillisten taloustieteilijäin mukaan hintojen alentuminen. Tästä sitten johtuvatkin loppumattomat luonnokset ja ehdotukset, joiden tarkoituksena on luoda tarvittavat ehdot hintojen kohottamiselle, siitä myöskin johtuvat teoriat välttämättömyydestä laajentaa rahan kiertokulkua ("säännöstelynalainen" inflatio), luoton laajentamisesta, edelleen välittömän inflation vaatimukset, sillä nykyiset "taloudellisen sään sadattelijat" (Marx) eivät myöskään ole päässeet pitemmälle Ricardon seuraajia, jotka laskivat, että "tavarain hintojen yleinen aleneminen johtuu rahan arvon kohoamisesta todellista arvoaan korkeammalle, johtuen tämä taas siitä, että rahan kiertokulku ei ole riittävän täydellistä. [26])

Samanaikaisesti tämän kanssa kapitalistisessa tieteessä leviävät yhä laajemmalle kovin vanhat ja kuluneet porvarilliset teoriat siitä, että laajentamalla annettavan luoton suuruutta voidaan saada aikaan teollisuustoiminnan elpyminen. Tällaisten yritteiden toivottomuuden osoitti jo Marx, joka kirjoitti, että "poliittisen taloustieteen pintapuolisuus ilmenee muunmuassa myöskin siinä, että luoton laajentaminen ja supistaminen, teollisuuden harjoittamisessa vaihtelevien kausien yksinkertaiset tunnusmerkit tunnustetaan syiksi". [27]) Mutta vallassaolevat luokat kapitalistimaissa, tarkoin seuraten kaikkia näitä marxilaisen tieteen jo aikoja sitten paljastamien herrojen Wagemann'ien, Kasselien, Keynes'ien, Solterien ym. ym. keksintöjä, ovat miltei kaikkialla alkaneet käytännössä toteuttaa kaikkia näitä syvämietteisiä reseptejä kapitalismin pelastamiseksi. Muodostettiin erilaisia järjestöjä kansantaloudelle annettavan luoton laajentamiseksi, raaka-aineiden ylijäämien ostamiseksi, voimistettiin rahavarojen laskemista kiertokulkuun, sanalla sanoen ryhdyttiin kaikkiin toimenpiteisiin hintojen laskun pysähdyttämiseksi, talouskoneen virittämiseksi "jälleen liikkeelle". Jo Marx aikanaan purevasti ivasi kaikkia näitä toimenpiteitä, korostaen, että "kaikkea tätä tuotantoprosessin väkivaltaisesti laajentamisen keinotekoista systeemiä ei tietenkään voida parantaa sillä, että jokin pankki, sanokaamme esimerkiksi Englannin pankki, paperiseteleillään varustaisi omat keinottelijansa heiltä puuttuvilla pääomilla ja ostaisi kaikki sellaiset tavarat, joiden hinnat ovat laskeneet, niiden entisillä nominaalihinnoilla". [28]) Pulan kehitys viime kuukausien aikana on jälleen loistavasti osoittanut oikeaksi Marxin antaman kapitalismin kehityslakien analyysin. Kesällä ja alkusyksystä vuonna 1932 ilmenneen lyhytaikaisen hintojen kohoamisen jälkeen on jälleen alkanut räikeä hintojen lasku ja kuluvan vuoden helmik. alussa ne jo, esim. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, laskivat alemmaksi kuin mitä ne ovat koko pulan aikana olleet. Pankkiluoton laajentamisen avulla ei myöskään ole onnistuttu kohottamaan "taloudellista aktiivisuutta". Se on nykyään pakko tunnustaa porvariston huomattavimpainkin edustajain. Niinpä esim. erään Englannin suurimman pankin *Westminster Bank*'in osakkeenomistajain kokouksessa helmikuun alkupuolel-

[25]) Sama lähde, siv. 254.
[26]) Marx, Poliittisen taloustieteen arvostelua, siv. 255.
[27]) Marx, Pääoma, I nide, venäjänkiel. painoksen siv. 504.
[28]) Marx, Pääoma, III nide, 2:n osa, siv. 23.

ja pankin puheenjohtaja R. Beckert puheessaan mm. sanoi:

"Vielä muutama aika sitten oli varsin laajalle levinnyt käsitys, että taloudellista jälleenelpymistä voidaan jouduttaa halvan rahan ja luoton laajentamisen avulla. Mutta viimeisten 12 kuukauden aika on pahasti kumonnut tämän teorian niin Yhdysvalloissa kuin tässäkin maassa (s.o. Englannissa. — *M. J.*). Yhdysvallat toteuttivat sen, mitä sanotaan "reflatioksi", mutta joka asiallisesti merkitsee luoton annon perusteellisesti laajentamista — mikä oli heidän politiikkansa perustana taloudellisen aktiivisuuden palauttamiseksi. Tämän politiikan tuloksettomuutta, sen epäonnistumista kuvaa työttömyyden huomattava kasvu Amerikassa ja Amerikan teollisuustuotannon nopea lasku." [29])

Ja samalla Beckert'in oli pakko korostaa, että ei ole mitään perusteita toivoa pulan lähiaikana lieventyvän:

"On olemassa ihmisiä, — sanoi hän, — jotka luulevat, että suuri yleismaailmallinen pysähdystila poistuu itsestään, luonnollista tietä ja että elpyminen tulee tapahtumaan tavallista teollisuustoiminnan vilkastumisen tietä. Tällainen optimismi näyttää minusta vaaralliselta, sillä siihen on kovin vähän perusteita." [30])

Ja todellakin, viime viikkojen tapahtumat ovat osoittaneet täysin aiheellisiksi tämän porvariston vaikutusvaltaisen edustajan pessimismin: uudet pankkiromahdukset Amerikassa (varsinkin Michiganin valtiossa), ulkomaakaupan supistuminen ja työttömien lukumäärän kasvu osoittavat yhä uudelleen ja uudelleen, kuinka tuloksetonta on nykyisen talouspulan "parantaminen" porvarillisten puoskarien reseptien mukaisesti.

Eikä suotta vakavamman porvarillisen sanomalehdistön äänet käy yhä epätoivoisimmiksi. Kosketellessaan viimeaikojen tapahtumia Yhdysvalloissa lontoolaisen lehden *Statistic* on pakko "kansainvälisille taloudellisille suuntaviivoille" omistamassaan artikkelissa osoittaa, että:

"Pelko siitä, että uusi pankkiromahdusten vyöry on kiertämätön Yhdysvalloissa suuren budjettivajauksen oloissa ja työttömyyden ollessa tavattoman laaja, on tosiseikka, joka voi, se meidän on avoimesti alleviivattava, loppukädessä uhata kultakannan säilymistä Yhdysvalloissa. Siinä tapauksessa, jos rahan piiloittelun uudistuminen johtaa kultakannasta luopumiseen, niin se vie maailman kauppatoiminnan lopulliseen romahdukseen." [31])

Ja tässä suhteessa on kuvaavaa, että ei ainoastaan Yhdysvalloissa, mutta muissakin maissa, myöskin Englannissa, josta vielä muutama aika sitten kirjoitettiin, että se on paremmassa asemassa kuin muut maat, vallitsevaa tilannetta arvioitaessa alkaa porvarillisessakin lehdistössä päästä vallalle epätoivoiset äänet. Niinpä "vuoden 1932 taloudellisen historian" selvittelylle omistetussa erikoisessa lisälehdessään *Economist* kirjoittaa:

"Uusi vuosi alkoi sellaisin entein, että ellei maailma vuonna 1933 saa suuria parannuksia aikaan vuoteen 1932 verrattuna kansainvälisen turvallisuuden, rahakannan vakaannuttamisen ja maltillisemman vapaakaupan kaikkien tärkeimpien probleemien ratkaisemiseen nähden, niin lähikuukaudet tuovat jälleen tullessaan arvonalennuksen palautumisen ja

---

[29]) "Westminster Bank Review", helmikuu 1933, sivulla 228.

[30]) Samasta lähteestä.

[31]) Aikakauslehti "Statistic", helmikuun 18 p:ltä v. 1933.

voimistumisen kaikki ainekset." [32])

Nykyään maailman porvaristo kylvää uusia harhaluuloja siitä, että muka piakkoin kokoontuva yleismaailmallinen taloudellinen konferenssi kykenee kyllä yhteisvoimin löytämään keinot talouspulan voittamiseksi. Konferenssin käsiteltäväksi asetettujen ehdotusluonnosten joukossa on jälleen esillä hintojen kohottaminen, luoton annon laajentaminen ja kultavarastojen uudestijako. Huomattava osa porvarillisista talousmiehistä asettavat edelleenkin yhdeksi perussyyksi talouspulan jatkumiselle, juuri kultavarastojen "epäkohtuullisen" jakautumisen suurvaltojen kesken. Sivuuttaen kokonaan sen yksinkertaisen totuuden, että "kullan poisvirtaaminen on vain yhtenä talouspulan ilmauksena, mutta ei suinkaan sen syynä" [33]) porvarilliset talousmiehet jatkavat edelleenkin "todistelujaan", että kultavarastojen uudestijakamisen kautta on mahdollisuus luoda tarvittavat ehdot taloudellisen konjunktuurin uudelle nousulle. Mutta kuukausi kuukaudelta käy yhä selvemmäksi, kuinka tuloksettomia ovat kaikki nämä yritteet ja reseptit talouspulan parantamiseksi kaikkien näiden "ihmeitätekevien" ehdotusten avulla. Ja tämän lisäksi vielä niidenkin ehdotelmien hyväksymistä ja toteuttamista, joita esimerkiksi maailman taloudellista konferenssia valmisteleva eksperttikomitea on suunnitellut, estävät mitä syvimmät ristiriidat eri imperialistimaiden etujen välillä. Siksi esimerkiksi lontoolaisen *Statistic*'in on pakko surulla todeta, että "mikäli aika kuluu, niin sikäli kaikkialla käyvät yhä rajoitetuimmiksi näköalat siitä, että maailman talouskonferenssi voisi saada jotakin todellista parannusta aikaan" [34]) Tämä uusi yritys parantaa talouspula nykyajan "taloudellisen sään sadattelijain" reseptien avulla tulee kiertämättä raukeamaan tyhjiin.

* *
*

Viime vuosien aikana kapitalistinen järjestelmä on täydelleen osoittanut epävakaisuutensa. Sosialistinen järjestelmä, jota menestyksellisesti rakennetaan Neuvostoliitossa, on osoittanut täysin oikeaksi Marxin opin siitä, että tuotantovoimien ennenkuulumaton kehitys on mahdollista vain silloin, kun tulevat murskatuksi kapitalismin yliherruuden kahleet, kun porvariston tilalle valtaan astuu proletariaatti.

Neuvostoliiton olemassaolo, sosialistisen rakennustyön jättiläismäiset saavutukset ja "viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ovat kumonneet porvarillisten talousmiesten väitteet siitä, että kapitalistinen talousjärjestelmä on parhain järjestelmä, että kaikki muut talousjärjestelmät muka ovat heikkoja ja eivät pysty läpäisemään tutkintoa taloudellisen kehityksen vaikeuksien edessä". [35]) Ei ainoastaan Marxin aikoina, mutta vielä äsken, aivan muutama aika sitten, vuosina, jolloin sosialistinen rakennustyö Neuvostoliitossa oli vasta alkamassa, koko maailman porvarillinen sanomalehdistö yksimielisesti kielsi mahdollisuuden rakentaa uusi järjestelmä, kielsi kaikki ajatuksetkin mahdollisuudesta vaihtaa kapitalismi toiseen, korkeampaan yhteiskuntajär-

---

[32]) "Economistin" lisälehti helmikuun 18 p:ltä v. 1933.

[33]) Marx, Pääoma, III nide, 2:n osa, sivulla 25.

[34]) "Statistic", helmikuun 11 p:ltä v. 1933.

[35]) J. Stalin, Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman yhteenvedot (NKP(b):n KK:n ja KKK:n tammikuun täysistunnossa pidetty selostus), kustannusliike "Kirjan" kustantama, siv. 47.

jestelmään. Porvariston ideologiset puolustelijat kuvaavat kapitalismin ei historiallisesti ohimeneväksi järjestelmäksi, vaan ikuiseksi yhteiskuntamuodoksi. Viime vuosien ennenkuulumaton talouspula yhdeltä puolen ja sosialistisen rakennustyön jättiläismäiset saavutukset Neuvostoliitossa toiselta puolen ovat horjuttaneet tätä porvariston järkkymätöntä uskoa ja luottamusta kapitalismin ikuisuuteen. Yhä useammin me kuulemme porvarillisen sanomalehdistön sivulta purkautuvan esiin tunnustuksen, että Neuvostoliitossa tosiaankin rakennetaan uutta järjestelmää, joka on perinpohjin vastakohtainen kapitalismin järjestelmälle, — järjestelmää, joka ei tunne kapitalismille ominaisia pulia. Ja tässä suhteessa riittänee, kun viittaamme vaikkapa vain jo aikaisemmin mainittuun Berlinin konjunktuuri-instituutin, jota ei ainakaan voida epäillä liiallisesta myötätunnosta Neuvostoliittoa kohtaan, viimeisimpään tutkimukseen. Vielä muutama vuosi takaperin tämän instituutin johtaja, professori Wagemann, joka samalla on myöskin Saksan valtiollisen tilastotoimiston johdossa, luokitellessaan maailman eri maiden kehitysasteita merkitsi Neuvostoliiton niiden maiden joukkoon, joissa vallitsee "puolittain kapitalistinen talousjärjestelmä"! Nyt saman instituutin uusimman tutkimustyön kirjoittaja, R. Wagenführer, noudattaen pääasiallisesti samaa luokittelua kuin Wagemann'kin, erottaa kuitenkin Neuvostoliiton pois kaavasta; johon kuuluvat kapitalistisesti korkealle kehittyneet, puolikapitalistiset ja esi-kapitalistisella tasolla olevat maat. Yleisen, maailman kaikille maille laadittavan tuotannon kehitysindeksin asemesta, kuten instituutti on näihin saakka aina tehnyt, Neuvostoliitto on nyt erotettu yleisindeksistä erilliseksi, sillä, kuten tekijä kirjoittaa:

"Jos haluamme seurata tuotannon kehitystä yksinomaan vain *kapitalistisissa* maissa ja löytää sille kaikkiyhdistävän yleisen ilmauksen, niin olisi tarkoituksenmukaisempaa jättää Neuvostoliitto siitä pois." [36])

Tämän kainostelevan lausunnon takana piilee kuitenkin se tunnustus, minkä samainen instituutti eräässä toisessa katsauksessaan määritteli siten, että "kehitys Neuvostoliitossa loittonee yhä enemmän maailman kapitalistisen teollisuuden konjunktuuripiiristä". [37]) Kun kerran porvaristonkin on jo pakko myöntää sosialistisen rakennustyön saavutukset Neuvostoliitossa, niin maailman proletariaatille niillä luonnollisesti on mitä suurin merkitys. "Viisivuotissuunnitelman saavutukset mobilisoivat kaikkien maiden työväenluokan vallankumoukselliset voimat kapitalismia vastaan" (Stalin). Vielä milloinkaan kapitalismin oloissa eivät proletariaatin kärsimykset ole olleet näin suuret kuin nykyisen talouspulan aikana. Jo Marx kirjoitti, että "pääoma ei ainoastaan elä työn kustannuksella: kuten kuuluisa orjanomistaja-barbaari se vie mukanaan hautaan orjiensa ruumiit — kokonaisia hekatombeja työläisiä, *jotka nääntyvät kriisin kourissa*". [38])

Mutta mitä epätoivoisemmaksi käy proletariaatin asema, sitä kurjemmaksi työtätekevien asema pääoman ja siirtomaa-maailman maissa, mitä ankarammin maailman porvaristo etsii ulospääsyä pulasta proletariaatin ja siirtomaiden työtätekevien joukkojen kustannuksella, sitä laajemmaksi laajenee joukkojen viha, sitä kor-

---

[36]) Tutkimuskokoelmasta, sivulta 55, alleviivaus tekijän.

[37]) Kansainvälinen katsaus, tammikuun 11 p:ltä v. 1933.

[38]) Marx, Palkkatyö ja pääoma, sivulla 48 (alleviivaus minun. — M. J.).

keammalle kohoaa vallankumousliikkeen joukkovyöry.

Kaikella kärkevyydellä on astunut päiväjärjestykseen taistelu vallankumouksellisen ulospääsyn löytämiseksi pulasta, vastapainona kapitalistiselle ulospääsylle. Kommunistisen Internationalen johdolla maailman proletariaatti käy rohkeasti astuen kohti näitä ratkaisevia taisteluja vallasta, proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi.

R. A. M.

Suomen sosialifasistien «suunnitelmataloudesta»

(Jatk. ed. num.)

Marx osoitti jo aikanaan, miten tuotantovälineiden yksityisomistus ja niiden yhteiskunnallinen luonne ovat joutuneet kapitalismin kehittyessä yhä suurempaan ristiriitaan keskenään. Yksityinen omistusmuoto on tullut tuotantovoimien kehityksen jarruksi ja kahleeksi. Nyt sosialifasistit "todistelevat" päinvastaista, miten muka yksityisomistus ja siihen liittyvä työläisten riisto on välttämätön ehto tuotannon jatkumiselle. Marx osoitti käsitellessään kapitalismin pulia, miten juuri kapitalismin perusristiriita, ristiriita tuotantovälineiden yksityisen omistuksen ja niiden yhteiskunnallisen luonteen välillä on syynä kapitalismin puliin ja miten vain poistamalla tämä ristiriita voidaan estää pulien esiintyminen. Sosialifasistit esittävät ulospääsyä pulasta säilyttämällä tämän ristiriidan, vieläpä sitä vahvistamalla, kuten myöhemmin kirjoituksestamme selviää.

Tarvinneeko viitata Neuvostoliiton esimerkkiin, joka on osoittanut, ettei tarvita kapitalistista voittoa tuotannon ylläpitämiseksi ja että vähemmän kehittyneetkin laitokset voivat toimia ilman kapitalistista aloitetta ja ilman kapitalistista voittoa.

Miten tämä voitto "kypsymättömille tuotantohaaroille" turvattaisiin, siitä antaa selityksen Cay Sundström "Palkkatyöläisessä" 10/6—32 aloittamassaan kirjoitussarjassa, jonka otsikkona on "Mihin pyrittävä?", ja jossa hän sanoo monopoolien valtion haltuun ottamisesta seuraavaa:

"Se ei aikaansaisi häiriöitä talouden toiminnassa, sillä vähemmän keskitetyt haarat, joiden sosialisoiminen vaatisi suurta järjestämistyötä ja kallista byrokraattista laitosta, jatkaisivat vielä toimintaansa ja kypsät siirtyisivät rahaharvainvallasta yhteisön haltuun ilman, että toiminta kärsisi tästä. Sitäpaitsi tällainen menetelmä tekisi mahdolliseksi sen, että ne tuotantohaarat, jotka vielä hoidetaan kapitalistisesti, voivat helposti säilyttää työpalkat entisellään ja toteuttaa 40-tunnin työviikon. Se lisäys, joka tulisi sen pääoman osalle, joka menee työpalkkoihin, korvaisivat muiden aineiden halvat hinnat (rauta, teräs, hiili, sähkövoima, raaka-aineet), sillä yhteisö möisi nämä aineet halvalla eikä keinottelisi niillä kuten monopoolien omistajat nyt tekevät."

Toisin sanoen sosialifasistien "suunnitelmatalouden" yhteiskunnallinen sektori (jos niin voisi sanoa) auttaisi halvoilla raaka-aineilla ja käyttövoimalla yksityiskapitalistien yrityksiä saamaan mahdollisimman suurta voittoa. Yhteiskunnallinen tuotantosektori joutuisi palvelemaan kapitalistista sektoria eikä päinvastoin, niinkuin tavallisella selvällä järjellä luulisi olevan tarkoituksena sosialisoimisella. Tätä Sundströmin reseptiä seuraten tulisi auttaa kapitalistisia yrityksiä voimistumaan eli toisin sanoen saamaan ratkaisevan vallan tuotannossa ja myöskin yhteiskunnassa.

Herrojen "vasemmisto"-teoreetikkojen teoria osoittautuu siis kapitalistisen ulospääsyn teoriaksi eikä suinkaan marxilaiseksi niinkuin he itse sanovat. Alussa lainatussa kirjoituksessa sanottiin, miten voiton säilyttäminen on kapitalistisen ulospääsyn ehtona. Aivan sama kapitalististen yritysten voiton turvaaminen on kyseessä myöskin tässä sosialifasistien "sosialistisessa" ulospääsyssä. Molemmissa tapauksissa on turvattava kapitalistien riistomahdollisuudet mahdollisimman suuriksi. Sisältö on siis

sama, mutta toiseen lyödään komea nimilippu: "Sosialistinen ulospääsy pulasta". Tätä nimilippua eivät suinkaan sosfasistit turhan takia ole kiinnittäneet itse asiassa kapitalistisen ulospääsyteoriansa kylkeen. Tarkoituksena heillä on pettää työläisiä luottamaan heidän suunnitelmatalousteoriaansa, saada työläiset paikkaamaan lahoavaa kapitalismia ja olemaan jatkuvasti sen ketettävinä.

Vielä joku vuosi sitten sosialifasistit julistivat teoriansa "organisoidusta kapitalismista". Heidän mielestään kapitalismin ristiriidat heikkenivät, kapitalismi muka voimistui. He viittasivat Yhdysvaltojen tuotannon vakaantumiseen ja julistivat: katsokaa, millainen kukoistus, kapitalismi elää todellista nousukauttaan! Heidän mielestään juuri suurten trustien ja konsernien astuminen tuotantoelämään merkitsi kapitalismin sisäisten ristiriitojen heikkenemistä. Heidän teoriansa mukaan (Hilferding) juuri trustit säännöstelevät, organisoivat kapitalismia. Kylmä todellisuus on murskannut nämä teoriat ja heidän on pakko panna toinen ääni kelloonsa. He näkevät kapitalismin ristiriitojen kärjistyvän trusteissa sellaisiksi, että ne uhkaavat tuhota koko kapitalistisen järjestelmän, jos proletariaatti rientää tuota prosessia jouduttamaan Siksi he — estääkseen työläisten taistelujen vallankumouksellista kehittymistä — esittävätkin juuri trustien ottamista yhteisön (heillä yhteisö = valtio) haltuun saadakseen vaimennetuksi näitä ristiriitoja ja turvatakseen samalla kuitenkin sellaisten kapitalististen yritysten olemassaolon ja kehityksen joissa nämä ristiriidat eivät ole kehittyneet huippuunsa. Koko heidän teoriansa suunnitelmataloudesta ja sosialistisesta ulospääsystä pulasta on siis vain kapitalistisen järjestelmän paikkailua ja tukemista eikä sen kumoamista niinkuin tosi marxilaiset tekevät. Heidän sosialisminsa on valtiokapitalismia.

Viime lokakuun 5 p:nä julkaisi "S. Sosialidemokraatti" eräiden nuorempien sosialifasistijohtajien lausuntoja, joiden tarkoituksena oli saada työläiset uskomaan sosdem puolueesta, että "Natsareetistakin voisi tulla vielä jotain hyvää". Tällöin Sundström lausui m. m.:

"Maailmansodan jälkeiset sosialidemokraattiset "realipolitiikot" ovat kärsineet tappion: heidän kompromissipolitiikkansa ei luonutkaan sille sitä sosialistista tasavaltaa, jota luvattiin, vaan saimme sen asemasta monopoolikapitalismin ja taantumuksen diktatuurin." "Puolueelle ei siis jää toista mahdollisuutta kuin palata takaisin vanhaan marxilaiseen kantaansa: harjoittaa selvää luokkapolitiikkaa, — kunnes olemme saaneet enemmistön eduskunnassa."

Edellä jo näimme palasen Sundströmin "marxilaisuutta" ja "selvää luokkapolitiikkaa", jolle hän näin kehoittaa sosdem puoluetta palaamaan. Se on kyllä luokkapolitiikkaa, mutta kapitalistien luokkapolitiikkaa, jota vastaan Marx taisteli koko elämänsä ajan ja jota vastaan marxilaiset taistelevat nytkin kaikissa maissa. Sitäpaitsi ei nykyisellä sosdem puolueella ole ollut koskaan marxilaista kantaa politiikassaan. Nykyinen sosdem puolue on osoittanut jokäpäiväisellä toiminnallaan ajavansa kapitalismin eikä työtätekevien etuja.

Minkälaista olisi sitten sosialifasistien politiikka kun he saisivat enemmistön eduskunnassa eli niinkuin he sanovat sitä: poliittisen vallan käsiinsä? Tämähän (parlamenttienemmistö) on edellytyksenä sosialisoimiselle Sundströmin kannan mukaan, ja tulisi se merkitsemään kapitalistien avustamista halvoilla raaka-aineilla voiton eli riiston turvaamiseksi, kuten edellä otetuista lainauksista kävi selville. Siinä kaikki.

Sosfasistien pääjohtajat eivät fraasaile niinkuin Sundström. Mutta jotakin heidänkin täytyy esitellä pulan kourissa kamppaileville, vallankumouksellistuville joukoille. TUL-lehden toimittaja Väinö Koivula sanoo "SS:n" lokakuun 2 p. numerossa:

"Väsyneenä yhtämittaiseen peräänantamispolitiikkaan odottavat joukot kutsua marssiin eteenpäin."

Niinpä sitten marraskuun 4 p:nä "SS" kirjoittaakin artikkelissaan "Anarkiasta pääsyä etsittävä":

"Talouspula on eri maissa viime aikoina suuresti kasvattanut niiden joukkoa, jotka vaativat tärkeimpien talouselämän aloja otettavaksi yhteiskunnan haltuun."

Sosialisoimisesta lehti sitten jatkaa:

"Aivan toisin kuin monissa muissa maissa ei sosialisoimiskysymystä nykyhetken kysymyksenä ole meidän maassamme pulakautenakaan sanottavasti julkisuudessa keskusteltu. Kuitenkin tuntuu siltä, että esim. rahalaitosten keskittäminen valtion huostaan saisi tällä hetkellä kannatusta sosialismin varsinaisten kannattajain ulkopuoleltakin — siksi laajaa näyttää olevan tyytymättömyys maamme rahalaitosten viimeaikaiseen toimintaan. Myöskin puunjalostusteollisuuden määräämisvallan ottaminen valtion haltuun uskottavasti saisi kannatusta ei vain työläisten, vaan myöskin maanviljelijä-metsäomistajain keskuudessa, koska nämäkin saavat jatkuvasti tuntea puutavarakapitalismin puristuksen."

Huomaamme tästä sosialifasistien päälehden esiinmarssista, että sen esittämä "sosialisoiminen" ei ole mitään muuta kuin valtion jonkinlaista kontrollia; ei siis mitään sosialismia, vaan laihaa valtiokapitalismia. Ja tätä laihaa valtiokapitalismia lehti syöttää lukijoilleen sosialismina. Näin on jälleen "harjoitettu selvää luokkapolitiikkaa", uskoteltu työläisille sosialismiksi kapitalismin paikkausta ja tukemista. Sosialifasistit osoittavat Suomessakin olevansa kapitalismin vankin tuki. Tämän vahvistaa sosdem eduskuntaryhmäkin vetoomuksessaan syyskuun 13 p:nä, jossa sanotaan:

"Sitäpaitsi kapitalistinen järjestelmäkin on monista eri syistä siinä määrin muuttunut luonteeltaan, ettei sen vanha "itselääkitsemiskyky", joka sen aikaisemmin paransi, enää tehokkasti toimi."

Kapitalismin lääkitsemispuuhissa täytyykin sosialifasistien entistä tarmokkaammin hääriä kun se ei enää itse kykene lääkitsemään itseään. Työläiset voisivat pian lopettaa tämän sairaan vanhuksen elämän ja siksi sosialifasistit rientävät ehkäisemään yhdessä hoipertelija vällärien ja nurmisten kanssa työläisten taisteluhalua. Nurminen hillitsee työläisten taisteluintoa kirjoittamalla "Palkkatyöläisessä" 3/6—32:

"Mitään suurempaa rynnistystä on nyt vaikea saada toimeen. Siihen antaisi edellytykset vasta jonkunverran vilkastuva työtilanne, jota nyt ei ole."

Nurmisen mielestä on siis edelleen odotettava, turvattava kapitalisteille voitto ja vasta sitten voi alkaa työtaistelut. Samalla päänoske esittää kapitalismin lääkitsemisohjelman nimittämällä sitä "sosialisoimiseksi" ja "sosialismiksi". ja antaa sundströmien esittää tästä ohjelmasta "vasemmistolaisen" muunnoksen, jotta kaikki mielipiteet tulisivat tyydytetyiksi. Lopputulos olisi molemmissa tapauksissa sama. Työläisten tulisi siis kieltäytyä palkka- ym taisteluista ja aloittaa puuhailu yhteiskunnan "sosialisoimiseksi".

Sosialifasistien eduskuntaryhmä ei fasistien epäviisaan painostuksen johdosta uskalla sosialisoimisehdotuksessaan ottaa sellaistakaan askelta kuin demagogi Sundström ja myöskin ulkomaiset sosialifasistit ovat ottaneet. Eduskuntaryhmä sanoo vetoomuksessaan:

"Vaikka sosialidemokraattinen eduskuntaryhmä toteaakin sosialististen toimenpiteiden yhä suuremman välttämättömyyden ja pitää ulkomaisten veljespuolueiden parlimenttiryhmien esityksiä rahalaitoksen ja "avainteollisuuksien" valtiollistuttamisesta varsin oikeaan osuneina, ei ryhmä voi sulkea silmiään siltäkään tosiasialta, että meidän maamme talouselämä on luonteeltaan suuressa määrin toisenlainen kuin pitkälle kehittyneiden teollisuusmaiden, joissa suurten teollisuuksien keskittämisellä enemmän tai vähemmän välittömästi valtion johtovaltaan on suuri ajankohtainen merkitys." "Päivänpoliittisena vaatimuksena ei yleisellä sosialisoimisvaatimuksella ole meidän maassamme suurtakaan ajankohtaisuutta."

Länsimaiden sosialifasistien esitystä Suomen sosialifasistien eduskuntaryhmä pitää liiaksi uskallettuna. Se jättää sellaisen vasemmistoroolin Sundströmin tehtäväksi, joka arvosteleekin tätä eduskuntaryhmän lausuntoa sanoen:

"Siitä saa sen käsityksen, että näiden vaatimuksien asettaminen ei muka olisi ajankohtainen. Tässä on sekoitettu kaksi kysymystä: vaatimuksien asettaminen ja niiden toteuttaminen. Vaatimuksien asettamisella haluamme osoittaa, että taloudellinen kehitys maassamme on kypsä näihin toimenpiteisiin teollisuuden alalla. Tämän osoittaa myöskin sosialisoimisohjelmamme. Näiden vaatimuksien asettaminen on siis ajankohtainen. Niiden toteuttaminen ei sitävastoin ole ajankohtaista, koska meillä ei ole riittävää valtaa."

Sundström huomauttaa eduskuntaryhmälle vanhasta suomalaisesta sananlaskusta: "On kaksi eri asiaa, luvata ja täyttää".

Sundströmin mielestä olisi pitänyt vain höylisti luvata, niinkuin hänkin on tehnyt, koska se ei vielä merkitse lupausten täyttämistä. "Yhdeksän hyvää ja kahdeksan kaunista" ovat he ennenkin työläisille luvanneet, vieläpä joskus hätäpäissään luvanneet suorittaa vallankumouksenkin. Mutta nämä lupaukset ovat jääneet lupauksiksi, jollaisiksi ne ovat olleet tarkoitetutkin.

Kaikki sosialifasistien teoriat pulasta ulospääsyksi ovat loppujen lopuksi kapitalismin tukemista tarkoittavia alkaen Sundströmin "vasemmisto"-fraaseilla höystetystä suunnitelmatalousehdotuksesta sosdem eduskuntaryhmän "sosialisoimisvaatimuksen" vain periaatteessa tunnustamiseen asti.

Sosialifasistien käytännön politiikka osoittaa Suomessakin, miten he avustavat porvaristoa selviytymään nykyisestä pulasta. Jotta ei sanottaisi meidän puhuvan omiamme, otamme tämän erään kohdan "S. Sosialidemokraatissa" joulukuun 24 p:nä 1932 olleesta nimimerkki V. K:n (Liekö V. Kivisalo?) kirjoituksesta, jossa hän, ihmeellistä kylläkin, sanoo melko avoimesti:

"Me joudumme siis hoitamaan oikeuden vaakaa, ja siinä ominaisuudessa ylläpitämään yhteiskunnallista tasapainoa. Siinä ominaisuudessa tulemme milloin noille ja milloin näille porvareille niin tarpeellisiksi, että heidät ottaisi "ohranen leipä" ilman meitä."

Kirjoittaja lienee jouluaaton kunniaksi maistanut liiaksi makeata viinaa ja samoin lienee lehden toimituskin, koska on laskenut läpi tuollaisen avomielisyyden.

Kirjoittaja sanoo porvariston auttamisesta farisealaisen tavoin:

"Tämän johdosta tuntee meidän marxilainen olemuksemme joskus henkistä pahoinvointia, sillä sosialidemokratian historiallinen tehtävä on kai loppujen lopuksi muu kuin porvarillisen yhteiskunnan pitäminen tasapainossa. Mutta toistaiseksi emme mekään voi tehdä toisin."

Edelläolevasta käy selville sosialifasisti VK:n omilla sanoilla, että he muodostavat kapitalismin päätuen, jota ilman porvarillisen järjestelmän ottaisi todella "ohranen leipä". He muodostavat vasemman sivustan fasistisessa rintamassa työväen vallankumousliikettä vastaan. Heidän tärkeänä tehtävänään tässä rintamassa on työväen taisteluhalun tukahduttaminen, työväen vallankumouksellisen toiminnan estäminen, sillä työväki "odottaa kutsua marssiin eteenpäin." Työväki ei enää tyydy kapitalistiseen pulan ratkaisuun, vaan se pyrkii vallankumouksellista tietä ulos pulasta.

Katsauksia

TUHOLAISJUTTU. Viisi päivää kestäneen huolellisen käsittelyn jälkeen Neuvostoliiton korkein oikeus huhtik. 19 p:nä langetti tuomionsa jutussa, joka koski erinäisten neuvostokansalaisten ja eräiden Englannin alamaisten harjoittamaa vakoilua ja tuholaisuutta useilla neuvostosähköasemilla. Se tuomitsi tuholaistoimintaan itsensä vikapäiksi tehneet pääsyylliset, Gusjevin, Suhorutshkinin ja Lobanovin, 10 vuodeksi vankeuteen. Tämä rangaistus, joka on tässä tuomiossa langetetuista kaikkein korkein, on määritelty syytettyjen aseman mukaan. Neuvostokansalaisina ja neuvostovaltion toimitsijoina, heidän velvollisuutensa olisi ollut ensi kädessä suojella valtion laitosten ja maan koko työtätekevän väestön etuja. Heille oli uskottu valtion laitosten hallinto. Tämän luottamuksen rikkomisesta omaneduntavoittelun ja vastavallankumouksellisten kiihokkeiden vaikutuksen vuoksi heille langetettiinkin kaikkein korkein oikeuden määräämistä rangaistuksista. Korkein oikeus osoitti täten kaikille valtion toimitsijoille, että valtiovalta tulee ankarasti rankaisemaan niitä valtion palveluksessa olevia henkilöitä, jotka rikkovat suoranaiset velvollisuutensa.

"Valitessaan nämä rankaisutoimenpiteet ampumisen asemasta oikeus on nojannut yksinomaan siihen, että tuomittujen tuholaistoiminnalla on ollut paikallinen luonne eikä se ole aiheuttanut vakavaa vauriota Neuvostoliiton teollisuudelle," sanotaan tuomion perusteluissa. Tämän johdosta huomauttaa "Izvestija", että se, ettei tässä tapauksessa ole sovellutettu korkeinta rankaisumuotoa, ei suinkaan ole tuholaisille takuuna vastaisuuteen nähden. Proletaarinen oikeus ei aseta tehtäväkseen kostamista. Gusjevin, Suhorutshkinin ja Lobanovin johtaman ryhmän ei onnistunut tuholaisuudellaan tuottaa neuvostomaalle vakavia vaurioita ja se pelasti heidät korkeimmalta rangaistusmuodolta. Toisiin valtion toimitsijoihin nähden, jotka oli todettu syyllisiksi tuholaisuuteen ja lahjustenottoon, oikeus harkitsi kaikki asianhaarat ja heidän syyllisyytensä asteen sekä rankaisi heitä syyteaineiston mukaisesti. Syytettyyn Zivertiin nähden oikeus kieltäytyi kaikesta rangaistuksesta, koska syytetty oli rikoksensa tehtyään työllään yrittänyt sen sovittaa.

Syytetyistä englantilaisista insinööreistä oikeus vapautti täydellisesti Gregoryn riittämättömän todistusaineiston vuoksi; insinöörit Tornton ja Macdonald tuomittiin edellinen kolmeksi ja jälkimmäinen kahdeksi vuodeksi vankeuteen tuholaisuudesta, vakoilusta ja lahjomisesta. Monchaus ja Nordwoll tuomittiin vain karkoitettaviksi Neuvostoliitosta, sillä he eivät olleet välittömästi ottaneet osaa näihin rikoksiin. Samanlainen tuomio langetettiin Kushnille, koska hän oli suorittanut rikoksensa jo v. 1928.

Jokaisen, joka on puolueettomasti seurannut tätä oikeusjuttua, on tunnustettava, että tuomio perustuu kunkin syytetyn syyllisyyden seikkaperäiseen tutkimiseen ja koko maassa vallitsevaan tilanteeseen. Viisivuotissuunnitelman voitokas toteuttaminen, tuholaisuuden pääliesien hävittäminen ja kansanjoukkojen kasvava valppaus todistavat, että meillä on kaikki perusteet noudattaa ei pelottelun, vaan oikeudenmukaisen rankaisun politiikkaa. Neuvosto-oikeus tulee edelleenkin vartioimaan valtion etuja rikollisia, omaa etuaan tavottelevia ja kevytmielisiä aineksia vastaan. Työväenluokan valppaus ei tule heikentymään, mutta painopiste taistelussa tuholaisuutta vastaan on kansanjoukkojen teknillisen lukutaitoisuuden kohottamisessa, neuvostoteknikkojen ja -insinöörien teknillisen ammattitaidon kohottamisessa ja oman teknillisen intelligenssin muodostamisessa työväenluokalle.

Tuholaisjutulla on kansainvälinen merkitys. Sitä se ei kuitenkaan saanut syytettyjen penkillä istuvan neuvosto-tuholaisten ryhmän ominaispainon vuoksi. Tämän ei työväenluokasta, vaan teknillisen intelligenssin välikerroksista lähteneiden insinöörien ja teknikkojen ryhmän ominaispaino ei ole suuri. Se on paljoa alempi niiden vanhojen insinöörien ominaispainoa, jotka aikaisemmin muodostivat tuhotyöntekijäin pääjoukot.

Jutun kansainvälisen merkityksen aiheut-

ti se, kirjoittaa Izvestija huhtik. 20 p:nä, että nämä tuholaiset olivat yhteydessä ulkolaisten vakoojain kanssa. Vakoilu on kiinteänä osana sotien valmistelussa yleensä ja imperialistien sotavalmisteluissa Neuvostoliittoa vastaan erikoisesti. Mutta tässä tapauksessa vakoilu oli ottanut suojustimekseen suuren ulkolaisen liikkeen, joka työskentelee maassamme taloudellisten neuvostojärjestöjen kanssa tekemänsä sopimuksen perusteella. Sen sijaan, että olisi tehnyt selvän eron ihmisistä, jotka insinöörin nimen suojassa, ilkeämielisesti käyttäen väärin heille osoitettua luottamusta, harjoittivat vakoilua ja tuholaisuutta, lahjoivat neuvostovaltion toimitsijoita ja siten rikkoivat ulkolaisen liikkeen heille osoittaman luottamuksen, sensijaan huomattava osa Englannin porvaristosta ja koko Englannin imperialistinen lehdistö alkoi päättävällä tavalla puolustaa syytettyjä.

Tämä tosiasia luo kirkkaan valon oikeusjutun kansainväliseen merkitykseen. Imperialistinen lehdistö ei saattanut tietää, olivatko syytetyt vakoilijoita vai eivätkö. Sitä eivät monissa tapauksissa voi tietää edes hallituksetkaan, sillä porvarillisten maiden vakoiluelimet pitävät asiansa syvästi salassa vaihtuvilta parlamenttaarisilta hallituksilta. Se tosiasia, että Englannin imperialismin vastuunalaiset piirit heti esiintyivät ilmoituksineen kansalaistensa syyttömyydestä, tietämättä edes, mistä heitä syytetään, pakoitti jo alusta alkaen etsimään sellaisen esiintymisen syitä jostakin muualta kuin tiettyjen henkilöiden tuholaisuudesta ja vakoilusta. Räikeä neuvostohallitukseen kohdistettu painostus, jonka tarkoituksena oli pakoittaa se kieltäytymään asian tutkimisesta ja oikeudenkäynnistä, osoitti, että tämän taistelun syitä on etsittävä poliittisista tarkoituksista, joita Englannin imperialismi Neuvostoliittoon nähden nykyisenä ajankohtana tavoittelee.

Nämä tarkoitukset käyvät selväksi jokaiselle, joka tutustuu englantilaiseen valkoiseen kirjaan ja parlamentissa käytyihin väittelyihin vangitsemisten ja oikeusjutun yhteydessä. Ensi päivästä lähtien Englannin imperialismin edustajat ilmoittivat neuvostovallan edustajille: joko te vapautatte vangitut ilman oikeudenkäyntiä tai me keskeytämme neuvottelut kauppasopimuksesta. Englannin ulkoasiain ministeri vaati parlamentilta valtuuksia kauppasuhteiden lopettamiseen, perustellen vaatimustaan sillä, että kauppasopimus on ainoa keino, jota Englannin hallitus voi käyttää vangittujen englantilaisten puolustamiseksi. Mutta puheensa lopussa huhtik. 5 p:nä Englannin ulkoasiainministeri äkkiä sanoi: "Minä olen tänään, niin kuin aina, oikeudenmukaisilla perusteilla tehtävän kauppasopimuksen kannalla. Mutta missä ovat reaaliset vaikeudet? Ne ovat siinä, että Neuvostoliiton perustuslain perustalla, sen tosiasian perustalla, että Venäjän hallitus on ainoana ostajana ja ainoana myyjänä, suosituimmuusehdon sovelluttaminen kauppasopimuksessa on pilattu ja naurettava. Venäjä voi millä hetkellä tahansa keskeyttää englantilaisten tavarain tuonnin rikkomatta suosituimmuusehtoa, koska se on ainoa ostaja."

Jos Englannin hallitus vaati valtuuksia neuvostotavarain tuonnin kieltämiseen saadakseen siten keinon vangittujen englantilaisten vapauttamiseksi, niin mitä tekemistä tässä on valitteluilla siitä, että Englannin hallitus on muka epäsuotuisassa asemassa sentakia, että Neuvostoliitossa vallitsee ulkomaankaupan monopooli? Tokkohan silloinkaan, jos Neuvostoliitossa ei olisi ulkomaankaupan monopoolia, Englannin hallituksella sentään olisi mahdollisuutta vaatia suosituimmuusasemaa vakoojille! Kysymys on jostakin muusta. Ottawan konferenssissa Englannin hallitus sitoutui asettamaan Kanadan suosituimmuusasemaan Neuvostoliiton kustannuksella, täten pidättääkseen tämän dominionsa asettumasta lähempiin suhteisiin Yhdysvaltain kanssa. Mutta Ottawan päätökset eivät riitä tämän tarkoituksen saavuttamiseksi. Oli saatava valtuudet iskun antamiseen neuvostotavarain tuonnille dominioiden hyväksi. Mutta sellaisten valtuuksien saaminen oli sangen vaikea siitä huolimatta, että parlamentissa on konservatiiveillä suuri enemmistö.

Englannin hallitus käytti hyväkseen vakoilijain juttua nostaakseen hurjan kamppailun Neuvostoliittoa vastaan ja saadakseen Englannin kansalaisten pelastamisen varjolla itselleen tarvitsemansa erikoisvaltuuden. Sentähden imperialistinen lehdistö salasi Englannin yleiseltä mielipiteeltä, että syytettyjen enemmistön syyllisyys on to-

dettu mitä määritellyimmällä tavalla, heidän omiensa ja toisten tunnusten perusteella. Sentähden Englannin imperialistinen lehdistö salasi maansa yleiseltä mielipiteeltä, että kaikki jutut "moraalisesta" kidutuksesta, joiden tarkoituksena oli häiventää näiden tunnustusten merkitys, ovat kokonaan keksittyjä.

Tämän Englannissa viime viikkoina käydyn kamppailun todellisen luonteen varmentaa Englannin hallituksen päätös saattaa käytäntöön kielto 9 neuvostovientitavaran tärkeimmän artikkelin tuonnista Englantiin. Ei vielä milloinkaan ole kuultu, että jokin maa julistaisi toisen maan taloudelliseen boikottiin sen takia, että tässä toisessa maassa on tuomittu joitakin edellisen maan kansalaisia, ei edes siinä tapauksessa, että tuomio olisi epäoikeudenmukainen. Ja Neuvostoliiton korkeimman oikeuden nyt langettaman tuomion epäoikeudenmukaisuudesta ei voi olla puhettakaan. Sen oikeudenmukaisuuden ovat todenneet Amerikan johtavat lehdet ja useiden muiden maiden lehtien edustajat, jotka ovat olleet oikeusjuttua seuraamassa.

Mutta jos oletettaisiinkin, että Englannin hallitus todella uskoo näiden syytettyjen ja tuomittujen alamaistensa syyttömyyteen, niin tokkopa taloudellinen boikotti, tilapäinenkään, olisi soveltuva keino tuomion epäoikeudenmukaisuuden todistamiseksi? Englannin hallituksen päätös todistaa vain, että Englannin imperialististen piirien menettely johtuu ei oikeusjutusta eikä tuomituista huolehtimisesta, vaan sitä, että niille on tarpeen saada aikaan selkkauksia Neuvostoliiton kanssa voidakseen sen kustannuksella toteuttaa Ottawan ohjelman.

Englannin hallituksen ei onnistunut minkäänlaisilla uhkauksilla pakoittaa neuvostohallitusta kieltäytymään oikeudenkäynnistä, joka osoitti englantilaisten insinöörien syyllisyyden. Englannin hallituksen oli pakko, peittääkseen politiikkansa todelliset tarkoitusperät, pettää maansa yleistä mielipidettä, esitellä oikeudenkäynti ja tuomio valossa, jolla ei ole mitään yhteistä todellisuuden kanssa. Mutta oikeudenkäyntiä oli seuraamassa 50 ulkomaalaista sanomalehtimiestä ja sen pikakirjoituspöytäkirja tulee ilmestymään myöskin englannin kielellä. Senvuoksi totuuden salaaminen Englannin yleiseltä mielipiteeltä ei onnistu minkäänlaisilla "metoodeilla", joita Englannin hallitus nyt käyttää. Koko neuvostovastaisen kamppailun, joka päättyi neuvostotavarain vientikieltoon, todellinen tarkoitus tulee paljastetuksi perinpohjaisesti.

LENINGRAD I. Vanhat "putilovilaiset Fordsonit" suorittivat suuren palveluksen meidän sosialistisille pelloillemme. Yli 50.000 putilovilaista traktoria oli etutaistelijoina maaseudun sosialistisessa uudestijärjestelyssä. Ne muodostuivat ensimmäisten kone-traktoriasemiemme tukiperustaksi, niiden perustalle syntyi satoja ja tuhansia kollektiivitalouksia ja neuvostotiloja. Nyt ovat vanhojen "Fordsonien" tilalle astuneet Stalingradin ja Harkovin traktoritehtaiden mahtavat "International"-tyyppiset traktorit ja lähiaikana tulee vieläkin voimakkaampia "Gaterpillair"-traktoreita Tsheljabinskin traktoritehtaalta.

Nykyään puolue ja hallitus ovat antaneet "Punaiselle putilovilaiselle" uuden varsin vastuunalaisen tehtävän — kevyiden henkilöautojen tuotannon järjestämisen. Sitä varten "Punaisella putilovilaisella" on uudet mainiosti kalustetut verstasosastot, jotka eivät anna perää amerikkalaisille. Sellaisia ovat kaksi mahtavaa valimoa, suuri mekaaninen verstas ja karkaisuosasto.

Punaputilovilaiset ottivat innolla vastaan tämän hallituksen antaman uuden tehtävän. He ovat jo ryhtyneet omaksumaan "Buick"-mallisten automobiilien tuotantotaitoa.

Traktorissa on 700 erillistä osaa, "Buick"-autossa — 5.400. "Buickien" tuotanto on mittaamattomasti paljon monimutkaisempi ja vaikeampi. Mutta epäilemättä punaputilovilaiset kykenevät järjestämään joukkomitassa kevyiden henkilöautojen tuotannon: jo vuonna 1934 tulee "Punainen putilovilainen" antamaan noin 20.000 korkealaatuista automobiilia.

Tehtaalla on jo järjestetty erikoiset koeverstaat ensimmäisten autojen valmistamista varten. Ryhmä insinöörejä, johtajinaan Leninin kunniamerkillä palkittuja huomattavia spesialisteja, työskentelee nykyään erikoisten lajiterästen ja terässekotteiden valmistamiseksi, ensimmäisten varsinaisten autonosien valmistamiseksi.

Vanha traktori valmistettiin pääasiallisesti raudasta. Automobiilien valmistuk-

seen tarvitaan monenlaisia, korkealaatuisia ja hienorakenteisia teräslajeja. "Punaisen putilovilaisen" johtajat voivatkin aivan oikeutettuina lausua, että ei ole olemassa sellaista autotuotannossa tarvittavaa teräslajia, jota "Punainen putilovilainen" ei kykenisi valmistamaan. Sen ovat punaputilovilaiset teräsvalajat jo osoittaneet. Kaikki autojen valmistukseen tarvittava metalli tullaan valmistamaan itsessään "Punaisella putilovilaisella".

Metallurgisessa osastossa tullaan suorittamaan koko joukko muutoksia ja uudistuksia. Automobiilien joukkotuotannon järjestämiseksi on uusittava kovin kuluneet valssauskoneet, jotka ovat jo olleet käytännössä vuosikymmeniä eivätkä enää voi taata valssauksen täsmällisyyttä. Samoin on asia peltilevyjen kylmänä valssaukseen nähden. Osittaisten uudistusten alaiseksi joutuu myöskin paja- ja tamppiosasto. Sinne sijoitetaan erikoisia uusia työpenkkejä, koneita, peltilevyn leikkaajia jne. Kylmän muottauksen verstasta tullaan laajentamaan.

Mekaaninen kokoonpanoverstas laajennetaan ja uudestijärjestetään. Blokkien ja runko-osien valmistusvälineistö on perinpohjin uudestilaitettava, sovelluttaen ne uutta tuotantoalaa varten.

"Punainen putilovilainen" tulee itse valmistamaan monien työpenkkien, osien, mallien, muottien piirustukset ja itse tulee valmistamaankin ne. Tehtaan tulee siten valmistaa 50 komplektia tamppilaitteita metallien kuumassa muodossa ja 800 komplektia kylmässä muodossa muottausta varten, noin 10—12 tuhatta kappaletta erilaisia työkaluja, 12—15 tuhatta mittauslaitetta jne.

Jo on hiottu valssit resooriteräksen valssausta varten. Koneosasto on jo valmistanut mallit 23 autonraamia eli kehystä varten. On käynnissä valmistelutyöt autonkuomien tuotannon järjestämiseksi.

Uusi "Punaisella putilovilaisella" valmistettava matka-auto saa nimekseen "Leningrad I" ja tulee se valmistettavaksi kokonaan "Punaisella putilovilaisella" vain muutamien Leningradin tehtaiden avulla. Ei yhtään pikkuosaakaan tulla tuottamaan ulkomailta tai Neuvostoliiton muista kaupungeista. Automobiilin valmistukseen tarvitaan kumia, lasia, vaatetta, samettia, sähkölaitteita jne. Yksistään kumiosia tarvitaan automobiiliin noin 180. Näiden apuosien valmistamisessa tulevat "Punaista putilovilaista" auttamaan "Krasnij Treugolnik", Pjotr Anisimovin nimelle omistettu tehdas, Tieteellinen instituutti "Plastmass", "Krasnij Vyiborshets", Leningradin karboraattoritehdas ym.

"Punaisella putilovilaisella" on tuhansittain mitä kokeneimpia työläiskaadereita. Esimerkiksi traktoritehtaalla työskentelee nykyään 6.000 työläistä. Täyteen työkuormitukseen päästyään tulee automobiilituotanto tarvitsemaan noin 10.000 työläistä. Jo onkin alettu työläisten perusjoukkojen ammattitaidon uusintaminen. On järjestetty erikoiset kurssit. "Punaisen putilovilaisen" teknikot ja insinöörit tutkivat innolla autotuotannon kysymyksiä.

Sankarillinen "Punainen puntilovilainen", joka kulki kärkijoukossa läpi kolmen vallankumouksen, tulee epäilemättä suoriutumaan kunnialla myöskin tämän uuden, mitä merkityksellisimmän tehtävän — kevyiden henkilöautojen tuotannon — järjestämisestä.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. LEHTINEN (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaar Y. Sirola, K. Rovio. V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

«KIRJA» № 105. Jätetty kirjapainoon 21/IV kirj pain. 26/IV-33

3 п. л. 37,600 зн. на печ. л. ф/б 82 x 110. Тираж 2110. Зак. № 1069. Ленгорлит № 9641.

Типография Кирьяпая, Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1933